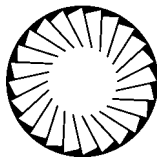

РАДЕЯ

**ПЪТЯТ НА
ЧОВЕКА**

**НОВАТА ЕТИКА
В ЧОВЕШКИТЕ
ВЗАИМООТНОШЕНИЯ**

Записки за деца и възрастни

ХЕЛИОПОЛ

Всеки човек трябва да се подчинява на основните нравствени принципи, ако иска високо развитият духовен свят да му отвори вратите на познанието.

Етиката е една необходимост в наши дни, и от нас зависи до каква степен ще я поставим като направляващ фактор еволюционното развитие на днешното човечество. Днешната криза може да се преодолее по най-безболезнен начин с изясняване на отношенията в полето на религиозните- етнически отношения и етиката. Религиите следва да се преразгледат и уточнят възлови моменти от основополагащите се Източници на Мъдрост за тях. Коранът, Тора, Талмуд, Веди и пр. А къде е т.нар Библия! А кой пък я превежда в последните столетия тази божествена книга и кой събра в едно писанията от Пророците, Тора и Новия завет, оставен от Христос! Нима е лесно за едно подрастващо дете, да достигне до Христовите напътствия от днешната Библия! Та то ако започне да изчита първите книги от Пророците, може и да си остане на някоя от тях, без въобще да достигне до есенцията в днешния ни живот, че само Пътят в Христос е истинският път. А нима днешния ислямски фундаментализъм не извира от отделни зле тълкувани откъси на самия Коран! И ако този Коран е настолна книга на мъдри люде, то тези люде е крайно време да се замислят за своята отговорност от пребиваването си тука на земята. А нима не стои на десетки бюра на видни бизнесмени прословутия Талмуд, и защо той все остава скрит и в сянка? А нима Второзаконие може да съществува в сегашния му вид за съвременното искрено младо поколение! Колко пъти се повтаря в споменатото неслучайно Второзаконие, глагола „убий“, или „разруши“?

Време е тези въпроси да получат своя отговор и затова и днешният опит да разбием камбаната около новата Етика се оказва навременен, ако ли не и малко позакъснял.

Предлагаме на вниманието на будния читател една неслучайна книга, явяваща се втора част на вече познатите ЕЗОТЕРИЧНИ ЗАПИСКИ от Радея, книгата „Пътят на човека,, или Етиката в човешките взаимоотношения.

За да искаме да имаме успех в живота, то е ясно, че не трябва да се нарушават етическите правила в Живота. Трябва да има спазване на установените от човечеството морални норми и правила. Кой да го каже това на препускащите към бързо и лесно забогатяване хитреци андрешковци! Кой да им каже, че има огромна полза от спазване на чудото наречено „морал“, тъй като те са чували обикновено „не ми чети морал, а ми дай пари“! Ето поради тези прости примери от живота е наложително спешно да се създаде учебна дисциплина в днешното училище, носеща името „Етика и човешки взаимоотношения“.

От издателя

© Радея

© Хелиопол, 2007

Константин Златев, редактор

© Лили Димкова, художник на корицата

e-mail: radeiasvetlina@abv.bg

ISBN 978-954-578-194-0

ВЪВЕДЕНИЕ

В тази книга, Ние, Учителите от Школата на Христос, продължаваме диктовките в изпълнение на Всемирната научно-образователна програма. Както в „Езотерични записки“ така и тук, текстовете са записани от нашият сътрудник Радея. Авторите са същите: Елохим Хахарец, Йоан Богослов (Йоан Зеведеев) и Беинса Дуно.

В новите текстове Ние разглеждаме етиката, като наука за културата на общуване. В тези диктовки говорим за морала от нова позиция, и учим на отговорността да се живее. С надеждата, че ще предизвикаме преосмисляне на вашето отношение към света, Ние посочваме христовото учение като нравствен идеал, който може да промени живота на планетата.

Всеки, който има желание да работи за своята духовна култура, може да намери в тези текстове необходимия му съвет и морална подкрепа.

ЗА ЕТИКАТА

Като изразяват своята добра воля, Учителите от Школата на Христос ни съветват да се отнесем с необходимото внимание към ЕТИКАТА – етиката като наука за нравствеността. Бъдещето на планетата Земя изисква добронамереност, която практически да се изразява в създаването на изяснена, **конкретна програма за развитие на етиката като наука**. Тя трябва да има за своя опорна точка науката психология и да бъде стъпила здраво върху основата на философията. *Това означава фундаментално разработена и философски осмислена програма за образователна работа, която да изгражда благородни човешки взаимоотношения и така да създава нова духовна култура.* Една такава програма изисква да се създаде **схема за взаимно допълване на знанията, които е придобило досега човечеството в областта на психологията и философията, за да се усъвършенства етиката.**

Не трябва да се мисли, че психологията и философията ще бъдат обезличени. Така както математиката присъства във физиката или химията в медицината, така ще трябва, когато се говори за етика, да се взема предвид участието и на тези две науки. Така ще може в училище да се изучава истински полезна наука, която в различните възрасти ще има и различно участие в учебните програми. По този начин образователните училища ще бъдат в услуга на новото общество.

Етиката сега не се изучава правилно не само в България. Нейното съдържание има повече отвлечен характер. Необходимо е да се даде конкретна насока и тя да бъде достатъчно обективна, за да се възприема без резерви. Етиката трябва да развие по-задълбочено знанието за пси-

хичните процеси, внимателно да разгледа емоционалния свят на мисълта, да подсказе практически осъществими възможности за интеграция на чувствата с ума. **Цяла наука е създаването на етически основи на човешките взаимоотношения.** Съвременните млади хора получават твърде късно повърхностни познания за психичния фактор в изграждането на личността, в опознаването на конкретната среда за живот и създаването на приемливи форми за общуване както с хората, така и с природата. Разминават се и възможностите за разумна съвместна работа и с йерархията на Бялото братство. Така остава неосъществена връзката с духовния водач, която е дадена на всеки човек, а по-късно и общуването с духовен учител. *За да се получат добри резултати в тази насока, трябва човек да се приучи още от детска възраст да „чува“ вътрешния си глас и да го слуша, като знае какво означава това, да се даде път за изява на интуитивното познание. В ранна възраст етиката трябва да бъде представена като наука за културата на общуване.* Умението на човека да общува в семейството и колектива, в обществото, в което се движи, изисква познания, които с натрупване ще създадат потенциала за неговото добронамерено отношение към света. Ето защо Всемирната научно-образователна програма ще се постарее да даде на човечеството **обновената наука „Етика“** – етика, обогатена с онези детайли от Космическото природознание, които ще я направят **жива етика за хармонично общуване на всички нива от човешкото съществуване.** Всичко това има отношение към Принципа на Взаимоотдаването, за който отначало казахме, че е основа за правилното развитие на Космическата програма за еволюцията на живота на тази планета. **За да може да се прояви Взаимоотдаването, е необходима само ДОБРОНАМЕРЕНОСТ.** Би било по-правилно да се каже „Любов“. Да, но любовта изисква по-високо ниво в развитието на човешкото съзна-

ние. Любовта изисква и жертвоготовност, тя е Сила, която се проявява в определен период от човешкия живот, но не и в своята пълнота. Хората обичат своите близки, влюбват се, но всичко това е все още докосване до любовта. Онази любов, която носи истинската промяна в смисъла и съдържанието на живота, сега идва. Тя е следващият етап от развитието на човешкия род.

НОВА ПОЗИЦИЯ ЗА МОРАЛА

Етиката като наука изисква вече от позицията на съвремието да се отговори на нейния основен проблем – за източника и основата на моралните идеи. Все още не е възприета една основна концепция, която да е пряко свързана със структурата и организацията на човешкото общество. Тя изисква да се признае силата на Божественото творческо начало.

Какво показва досегашната практика? Най-напред трябва да се обърне внимание на очевадния факт, че се създава, без да се твори. Творческият процес изисква съпричастност – най-малкото; изисква да се работи всеотдайно и с много любов за това, което се създава. Сега на практика се изработват проекти, пускат се в обръщение множество идеи, те се превръщат по-късно в доходоносни, прагматични програми и всичко е в интерес на печелившата дейност. По този начин се стигна и до дехуманизираната наука. Тя е лишена от моралната основа на съзидателната човеколюбива дейност. А всъщност вече се отчитат и катастрофалните последици от отсъствието на морал в изграждането на отношението на човека към всичко заобикалящо го. В този смисъл би трябвало да се изясни що е морал, кой го определя и защо е нужен на човечеството.

Що е морал? Отговорността да създаваш! – Това е отговорът. В този смисъл трябва категорично да се обясни, че мислите, чувствата и действията също са продукт, който се създава от човека – тук, в условията на физическия свят. Те също трябва да се създават с отговорност и оттам трябва да се тръгне, за да се търси коренът и основата на морала. Излиза, че той произхожда първо и най-напред от човешкото съзнание. В този смисъл трябва да стане ясно, че съзнанието е двигател и критерий за всичко, което се случва. То е двигател

дотождана, доколкото може да участва в създаването на всяка мисъл или действие, и критерий, доколкото може да даде оценка на собственото си поведение.

Съзнанието е форма на съществуване на знанията, придобити от опитностите, постигнати от всички прераждания на душата. Това е най-солидната информационна „банка“ за всеки човек. Оттам умът черпи информация за всичко, което му е необходимо, за да може да съществува във физическия свят. Като форма на съществуване на знанията, Съзнанието има за основа опитностите, но ако те са базата, надстройката е всяка новопостъпила информация. Тя ще се превърне в знание, ако условията, за които сме говорили в други теми, ѝ позволят. На първо място, като категорично условие стои изискването за здраво тяло. Биоматерията, която изгражда всяка клетка от човешкия организъм, трябва да работи правилно, за да може мозъчната клетка да усвоява всички подадени ѝ сигнали и да ги превръща в трайно знание. От съществено значение тук е добрата комуникация между Духа, Душата и Семенния атом. Но това вече са въпроси от „кухнята“ на Съзнанието и те в известен смисъл са били вече коментирани в други теми. Сега най-важното, което трябва да се разбере от този абзац е, че Съзнанието работи във физическия свят с помощта на Ума, а той е активен, когато е здрав човешкият организъм, когато мозъчните клетки работят в изправност. Това е необходимо, за да може светлинната енергия да даде живот както на мислите, така и на действията. Сега вече можем да говорим по-подробно и за морала. Определението, което Ние даваме за него, е: **МОРАЛ Е ОТГОВОРНОСТТА ДА СЪЗДАВАШ**. Всичко тръгва оттук. Всеки, който създава каквото и да било, трябва да си отговори на въпроса защо го прави. И когато отговорът идва, за да потвърди комерсиалните подбуди, тогава създаденото ще бъде в противоречие с изискванията за морал. Защо? Защото този, който създава с отговорност, ще напра-

ви възможно съществуването само на потребното за човешкия живот и неговата еволюция. В този смисъл за потребно трябва да се възприема само онова, което създава комфорт на тялото и Ума, за да се чувстват спокойно и удобно. Всичко друго, което приема формата на лукс, създава излишък, който води до затлачване на енергийните структури на правилната мисъл. Тя се изгражда с помощта на Съзнанието и чрез нея То придобива способността да прояви усвоеното, т.е. осъзнатото.

Отговорността да създаваш най-напред трябва да бъде разгледана във връзка с „производството“ на мисли. В първа част на „Езотерични записки“ в специална тема беше обяснено, че мисълта идва при човека от нивата на Висшата Йерархия. Той трябва да знае, че за него остава отговорността да приеме или да отхвърли дадена мисъл. Другото, което трябва да знае човек, е и дадената му възможност вече сам да създава мисли.

Много повече е развита чувствителността на човека и тук той трябва да е прекомерно внимателен, защото в голяма степен за проявата на чувствата има външна причина. В едни случаи това е влиянието на обективно съществуващото, а в други – сблъсъкът на обективното със субективното. Необходимо е още да се знае, че субективното се проявява и чрез състоянието на организма – това е много важен фактор за зараждането и проявата на определени чувства. Тяхното преминаване в емоционални действия понякога става изненадващо за самия човек. Така той може да създаде „емоционални отпадъци“ – нещо, което няма да е полезно както за него, така и за другите. Все още тук, в тази част от човешкия живот, хората не се замислят изобщо за отговорността да създават. Наличието на морал в емоционалния свят на човека е изключително сериозна и все още недостатъчно дискутирана тема. Тя трябва да се обсъжда, защото чрез силата на чувствата се акумулира и съответната психоенергия в пространството и

оттук отговорността да създаваш става двойно по-голяма.

Другото, което свързваме с мислите и чувствата, е действието. Отговорността за действията – добри или лоши, принадлежи на човека. И тук трябва да се изтъкне колко той е неграмотен по отношение на това свое морално задължение. Много хора не се чувстват отговорни за това, което вършат, камо ли за мислите и чувствата си. Защо е тази във висша степен проявена безотговорност, че да се стигне чак до сегашното състояние на природата, предизвикващо сериозна опасност от екологична катастрофа? Защото поради своето невежество човекът не може да си обясни, че той е част от Цялото. Той – с това, което създава и с другото, което не създава, участва в цялостната структура на Пространството. Той е част от живота на Вселената. Чрез него се проявява Силата на Сътворението, чрез него работи Замисълът на Твореца – човекът не е нещо, спуснато без идея и необходимост на планетата. Той е нужен за развитието на Цялото и в този смисъл неговата отговорност да създава се проявява още по-отчетливо. Действията се ръководят от мислите, но само при тези хора, които имат съответното Съзнание. От своя страна това означава, че хората могат да бъдат отговорни за своите действия тогава, когато са постигнали крайно необходимата координация между знания и опит, между ум и воля. И какво излиза сега? Не може да има морал там, където съществува невежество. Човекът трябва да получи съответното ниво на себепознанието, за да достигне до отговорността да създава. Просветеният човек ще разбира последициите от своите действия и когато знае, че те могат както да унищожават, така и да съграждат всичко, до което имат допир, неговата отговорност ще се проявява в по-голяма степен. В такъв случай как ще отговорим на въпроса кой определя морала? Само по един начин – *моралът се определя от необходимостта за живот на Цялото*. Всичко, което може да унищожават Природата, е неморално. Никога

не трябва да се забравя, че човекът е част от нея и на този етап от своето съществуване много активно работи за самоунищожението си. Вече казахме, но пак ще напомним за разрушителната сила на мислите, чувствата и действията. Ето как от само себе си дойде отговорът на въпроса: „Защо е нужен на човека морал?“ За да оцелее!!! За да се запази животът на планетата! За да остане чисто Космическото пространство! За да бъде човекът градивна част от Цялото! Как ще бъде постигнато всичко това? ЧРЕЗ ПРОСВЕТЛЕНИЕ!!! Като се постарее човек да научи най-необходимото за себе си, за собствения си организъм и за неговата духовна същност, за умствените способности и богатството на емоционалния свят, с които е дарен, като поиска да види и вън от собственото си субективно изградено пространство, в което се е затворил, и така да оцени стойността на това, което е получил наготово – собствения си организъм и цялата Природа, чрез които живее. За хармоничната връзка помежду им е създадена специална ПРОГРАМА. Тя се подчинява на ЗАКОНИТЕ, КОИТО ОПРЕДЕЛЯТ ПРИРОДОСЪОБРАЗНИЯ ЖИВОТ, а той е неотменна част от всичко, което създава животът във Вселената.

От тази тема трябва едно да се запомни: **нравственото развитие на човечеството не може и не трябва да зависи от борбата и смяната на морала на различните социални формации и класи.** Чрез тях се изявяват онези хора, които служат на ограничените себелюбиви интереси за власт, богатство и надмощие над другите. Ако вие споделяте тяхното мнение за нравственост и морал, ще обслужвате техните интереси и ще бъдете удобното средство, чрез което те ще господстват. Така човечеството ще затъва още повече в тоталната криза, в която е изпаднало, а вашето невежество ще ви доведе до ръба на оцеляването, за което работят всички Светли Сили във Вселената.

Да се запази животът на планетата! Това сега е най-съ-

ществената част от дейността на Всемирната научно-образователна програма. Колкото и да не сте го свързвали досега, отсега нататък трябва да видите **пряката връзка между морала, с който е създадена съществуващата материална и духовна култура, и еволюцията на човешкия род.** Отговорността да създаваш! – Това е силата, която ще спаси човечеството от самоунищожение и ще даде възможност да се прояви Божественото творческо начало.

ЗА ИЗТОЧНИКА НА МОРАЛА

Всичко, което изгражда основите на нравствеността на съвременното човешко общество, засяга основния проблем на етиката – ясното и лаконично определение за източника на морала. Сега се възприема частично онова, което е записано като нравствени правила, а всъщност става въпрос за дадените чрез Библията десет Божии заповеди. Те определят изискванията, които трябва да изграждат поведението на хората, за да съществува обществото. Но въпреки категоричността, с която са записани, те все още не се възприемат като Правила от които зависи нравственото развитие на човечеството. Онова, което предимно бива възприемано от тях, е свързано със стремежа на отделния човек за неговото индивидуално оцеляване. Сегашното „израстване“ на морално изградени личности е по-скоро теоретизиране върху основата на различните направления в етиката като наука. Философите също в голяма степен се стремят да създадат определени правила, които да послужат като отправна точка в създаването на съвременно направление в тази наука, изграждащо нравствените устои на обществото.

Какво следва от всичко казано дотук? Съвременното общество трябва да преосмисли досегашния си начин на живот и като съпостави фактите от конкретната действителност с теоретичните постановки на етиката и философията, да възприеме ново, общодостъпно и реалистично определение за морала като нравствена категория. Точно като нравствена категория, защото добродетелите очертават портрета на онова лице, което може да приеме благородния, морален облик. Тук вече се изисква да се изяснят позициите на онези добродетели, които се използват от

теологичната етика и се възприемат от съвременното общество като недостойни за определението „добродетел“. Всъщност тези няколко думи, около които се „върти“ основно цялата религиозна литература, свързана с християнското учение, определено са **криворазбрани**. Смята се, че покорността, смирението, несъпротивлението на злото и всеопрощението са понятия, „издигнати в ранг на добродетели“, а всъщност нямат нищо общо с добродетелите. Продължава да се възприема като поругаване на човешкото достойнство нравствената позиция, която те изискват. А всъщност за какво става дума? Покорен е този, който е готов безропотно да служи. Служи ли този, който осъзнава своята зависимост от другия – по-силен и висшестоящ? А какво означава „да служиш“? – Все въпроси, които, надявам се, ще намерят отговор до края на тази тема.

Осъзнаването на собствената слабост, анализирането на условията, при които един човек се поставя в зависимост от другия, е първият съществен момент, който трябва да бъде изяснен. Когато човек стигне до убеждението, че е слаб, недостоен, зависим и т.н. все в този негативен план, това означава, че той е разсъждавал върху собственото си поведение. И точно тук трябва да стане преломният момент, от който нататък да тръгне осмислянето и преоценката на собствените недостатъци, които превръщат покорството в недостойно човешко поведение. Сам по себе си фактът, че човекът е разсъждавал, вече е миг просветление, което трябва да постави началото на стремежа за себепознание и себеуважение.

Друг е въпросът, когато човек просто си живее с мисълта, че той е слаб, недостоен за уважение, и поради тази причина никога не му е хрумвало дори да иска да бъде уважаван. Той самият дори не е изисквал от себе си уважение към собствената личност. Такъв човек е покорен с чувството и проявлението на животинското покорство. Покорен е този, който

няма духовни потребности, който живее единствено, за да яде. В този смисъл от такъв човек не може да се очаква морално поведение.

Можем ли след това обяснение да приемем покорството като добродетел? Можем ако знаем с кого и как се съизмерва покорният. Ако срещу него е агресивна личност, която демонстрира поведение на сила и ограбва безцеремонно, тогава покорството ще се прояви като страх, като липса на смелост да се защити личното достойнство. Ако пък покорството трябва да се съизмерва спрямо висшестоящия началник, тогава границата между безличното поведение, покорството и необходимостта от запазване на собственото достойнство е много тънка. Да си подчинен в йерархията, не означава да си покорен. Там трябва да имаш отношение на почитителност, а не на покорство. За да проявиш почитителност спрямо някого, означава, че ти имаш в съзнанието си мисълта за уважението, което заслужава всяко божествено творение. Като изразяваш своята почитителност към непознатия човек, ти изразяваш своето уважение към Твореца – създател на живота.

Покорството е състояние на духа, което може да обсеби малодушния човек и да го накара да бъде безропотно същество. В този смисъл никога християнското учение не е изисквало покорство. Това, което трябва да накара когото и да било да се съобразява с мнението и изискванията на отделни хора, на определена общност, да се съобразява с общоприетите правила за поведение в обществото – всичко това е въпрос на култура на възпитанието. Ако възпитанието обслужва интересите на определено класово общество, то ще изисква да се прояви покорството. Всяко класово общество, независимо какво декларира в своите устава и програми, изисква покорство. Там, където има политика, има висшестоящи и подчинени. Силата на конкретните интереси ще определи и насоката на възпитанието, т.е. избора на източник на морала. Ако, например, интересът изисква безпрекословно изпълнение на

заповеди, за да се осъществи замисълът за власт и надмошие, тогава източник на морала ще бъде принципът на нихилизма. Каква стойност ще има в такъв случай морал, произлязъл от учение, което отрича съществуването на вяра, пък дори и на морални принципи. Моралът ще се определя от отричането на всякакъв морал. За съжаление човечеството все още толерира безпринципното и пошло отношение към истинските ценности, които определят духовния напредък. И това ще продължава дотогава, докогато силата на интереса (на комерсиалния интерес) ще определя източника на морала. В този смисъл трябва да бъде отстранена наслоената преднамереност и непочтено отношение към Християнското учение. Истинската, здрава връзка с него е прекъсната. Тя привидно се поддържа от църковната институция, но това не е християнството, което може да обясни, че покорството е добродетел. Това е християнството, придобило в резултат на дългогодишното сътрудничество с политиката и политическите интереси облика на религия, която учи на любов, за да слугуваш, а не те учи на любов, за да служиш. Разликата е съществена, защото в първия случай се говори за покорството, което те обезличава, като те превръща в безропотно същество, а във втория случай – за покорството, което изисква просветлен ум. За какво става въпрос?

Умствено просветление може да постигне този, който има знания. Знания, придобити чрез опит с много труд и вяра в Доброто. Знанията, които произлизат от благородното Божествено начало, ти дават самочувствие на човек с достойнство. Те учат на любов към Природата, на любов към ближния и в същото време на любов към Бога. Тези знания свързват в едно цяло вяра и наука. Те не отричат Божественото творческо начало, а го слагат в основата на духовния напредък. За да постигне умствено просветление, човешката личност непрекъснато трябва да се стреми към духовно усъвършенстване, към придобиване на нови знания. Просветле-

ният с вяра не приема Бога като Висшата сила, която ще го накаже, когато е сгрешил, а като Благородната Сила, която в трудния момент ще го подкрепи. Ако ли пък е сгрешил, ще му помогне да осъзнае грешката си и ще го научи да не я повтаря. Умственото просветление се подхранва от чиста, безкористна любов – любов, която те води по Пътя на знанието. Христовото учение носи това просветление, защото неговата основа е любов. Затова То е Източник на морал, защото освобождава от предразсъдъци и събужда благородния порив за себеусъвършенстване, и чрез издигането на собствената личност – в духовен, морален и в най-добрия смисъл на думата прагматичен аспект, – доближаване до Бога. Това вече означава събуждане на светлото творческо начало, вложено от Твореца в човешката душа.

Когато съзнанието е чисто от комерсиалния интерес на политическите съображения, то може да види истината на това твърдение. Политическата реалност изкривява действителността, като я обременява с властолюбиви и егоистични подбуди. Така много лесно покорството покорява съзнанието и го превръща в послушно оръдие.

Когато теологичната етика говори за несъпротивление спрямо злото, за смирение и всеопрощаване, надяваме се, не приравнява всичко това към покорството, което принизява духа. Защото да се смири, да прости или да приеме злото може само извисеният дух и благородното съзнание. Всички тези качества не лишават от законната човешка гордост. Напротив! Те изискват гордият дух да прояви силата на своето благородство. Така смирението ще бъде уважение и зачитане на другото мнение; несъпротивлението на злото ще получи разумното обяснение, за да не отговори на насието с насилие; всеопрощаването ще събуди най-чистите помисли и ще извика към живот най-силните чувства на признателност и любов. Какво остана за покорството? Нужно е умение да го различаваме от обезличаването и смирението. Човек, когато се смири, ще

приеме и трудния жест да направи компромис. Но той ще го направи напълно осъзнато с мисълта, че дава възможност на другия да поправи грешката си. Когато смирението бъде лишено от каквито и да било нравствени правила и от човека се изисква само и единствено подчинение, тогава вече става въпрос за покорство. Този, който приеме такова изискване, се лишава от достойнството си. Той става слуга – няма право на мнение и изпълнява безропотно изискването на другия, който в случая се показва като по-силния. И ако това са правила, характерни за определено общество, значи силата на интереса е определила морала. Този човек, който е приел като смисъл и съдържание на своя живот властолюбието и алчността, изисква от другите покорство. И е ненаситен, затова истинският облик на съвременната политическа класа има изкривената физиономия на злобното, неудовлетворено, материално незадоволено лице. Това, което винаги са търсели и търсят политиците, не могат да го намерят в Христовото Учение. Затова То не може да бъде за тях източник на морал. Поради тази причина етиката продължава да издирва източника на морала в нивата на помраченото от себелюбиви, егоистични и алчни интереси съзнание. Тя не е науката, която е призвана да развива и усъвършенства човешките взаимоотношения, науката, която трябва да разгледа на чисто нравствена основа отношенията Човек – Природа и Човек – Космос. Сега тя е разпокъсана на множество направления, които уж търсят социалната страна на нейното проявление, а всъщност я правят суха и ненужна наука.

ЕТИКА И ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ

Не може да се получи конкретно разглеждане на проблема за източника на морала, ако не се вземе предвид взаимовръзката между Божествения, Духовния и физическия свят. Тяхната взаимозависимост се доказва с всяка проява на Съществуващото – като се започне от движението и взаимодействието на елементарните частици и се стигне до взаимното влияние между различните космически обекти и планетата Земя. Но това е видимата, доказана от науката страна. Другата, която все още стои встрани от конкретните научни изследвания, е влиянието на Съществата от различните йерархии на Божествения и Духовния свят за формиране на човешкото общество.

Духовният свят не е някаква илюзорна представа на заблудени умове. Той е реално съществуваща част от физическото пространство на Вселената. Неговите обитатели са същества с различна плътност, с различно съдържание и форма на „телата“. Нещо повече – техните умствени способности многократно надвишават тези на човека и в този смисъл те са водещото начало в създаването и развитието на начина на живот и неговото осмисляне на Земята. Те влияят преди всичко върху развитието на науката и „предаването“ на знания, които изграждат възможностите и представите на хората за който и да било от нейните дялове. Успоредно с това от страна на Духовния свят се работи със земните хора и в областта на духовното развитие. Тук нещата вече придобиват твърде странна форма, тъй като се получава голямо разминаване между замисъл и изпълнение. Преди всичко трябва да направим уточнението, че не всички обитатели на Духовния свят работят със и за Земята. Само тези, които са създали двете основни йерархични структури – Бяло и Черно братство,

имат основно предназначение да бъдат учители за земните хора. Напоследък обаче, поради силно развитите си умствени способности и възможности за осъществяване на преки контакти със земните обитатели, някои същества, населяващи различни планети от Вселената, проявяват засилен интерес и създават връзки за общуване със земните хора. Техните подбуди са различни – едни са разтревожени от напредъка на знания в отсъствие на морал, други са водени от чистото любопитство да изследват възможностите на биологичните видове, едни от които са хората. Къде трябва да търсим разминаването между замисъл и изпълнение? В отговора на този въпрос може да бъде изяснен и въпросът за източника на морала.

Двете основни йерархични структури – Бялото и Черното братство, са преки изпълнители на волята на Бога. Те работят като проводници на Неговите идеи и създават условията за тяхното изпълнение. **Но те са упълномощени да „работят“ само там, където ги приемат, което означава, че там, където няма желание да бъдат чути, те не могат да въздействат.** Те само представят конкретната идея като внушение за човека и после той казва “Нещо ме караше да отида или да не отида, да направя или да не направя еди- какво си.”

Тук може да възникне недоволство и недоверие от това, че представяме и Черното братство като действащо от името на Бога. Трябва веднага да изясним, че когато се говори за тях, трябва да се знае, че Те са това, което Бог е решил да бъдат. Те имат свое ръководство и то, като изпълнява определената му задача, изпълнява волята на Бога. А тя е да се създават провокативни моменти в човешкия живот, за да бъде поставен човекът в задължителното положение да разсъждава, да избира и да съобразява. Това е крайно необходимо изискване, за да се изграждат такива качества у човека като воля, упоритост, съобразителност и себедоказване. Няма как да се оформи здрав характер, ако човекът не бъде поставен в условия на

превъзмогване на трудностите. Затова е казано: “Бог не дава трудности, които човек не може да понесе.“ Сега вече с риск да се повторим, защото вече сме говорили по този въпрос, ще обясним, че съществуват и Сили на мрака. Това са Силите, които човек създава със своята способност да мисли. Казахме в друга тема, че мисловните способности на човека са все още твърде ограничени, но това трябва да се има предвид по отношение на научни открития, създаване на художествени произведения – бестселъри и силни, изпълнени с далновидност и прозрения политически решения. Всичко останало човек създава сам, защото негова основна задача тук, във физическия свят, е да изгради съзнание. А това ще стане, като създаде условия за развитие на неговата собствена мисъл, и за целта ще трябва многократно да преодолява трудности и грешки, които да поправя. В целия този поток от действия и мисли той трябва да създаде опитностите – базата данни, върху които да гради съзнание.

И тук опираме вече до един много интимен момент от човешката същност – инстинкта за самосъхранение. Той е необходим фактор за оцеляване на човешкия биологичен вид в условията на физическия свят. Инстинктът за самосъхранение изпълнява ролята на фактор, защото той подбужда човешкия ум към определени действия. Този инстинкт се проявява във всички области от човешкия живот – на работното място, в семейството, сред природата. И когато говорим за него, трябва да имаме предвид не само и конкретно физическото оцеляване, но и представата за застрашените интереси. Те също са свързани със самосъхранението. Но и тук, както навсякъде, съществува мъдрият предел. Там, където инстинктът за самосъхранение надделее, се проявяват такива негативни качества като страх и егоизъм. От страха за себе си човек може да стане предател, подлец и дори убиец. Егоизмът поражда злобата, завистта, предизвиква омразата и отмъщението. Излъчени в пространството, мислите, свързани с

тези чувства, създават Силите на мрака. Те се неуправляеми, защото са ничий продукт, т.е. не са създадени от нечие съзнание с определена цел. Те са, условно казано, самосъздадени и по силата на определени физически закони като вид енергия изграждат духовните структури на безплатни същества с хаотично действащо поведение. Те нямат собствено съзнание и отиват там, където силите на привличане ги ориентират. Така че ако при един човек има, да речем, една доза злоба, към нея веднага ще се приобщи освободената в пространството нечия злоба, защото е доказано, че подобното привлича подобно. Ето как стигнахме до твърдението за отговорността да създаваме.

Но тук трябва да се изясни още нещо. В процеса на взаимодействие между Силите на мрака и човешкото съзнание предимство има Съзнанието. То е средството, чрез което човек се развива като разумно същество с приоритета да достигне нивата на светлата йерархия. Човешкото съзнание може да приеме, може и да отхвърли определена мисъл и чувство. То може да създаде възможности, според които човек да се възползва от съвета на своя вътрешен глас, да послуша безмълвния шепот на своя Учител или да се остави да го завладее стихията на чувствата. Съзнанието е средството, чрез което човешкото същество изпълнява Програмата за еволюция на биологичния вид в условията на физическия свят. **Космическата програма за еволюция на човешкия род на сегашния етап от неговото развитие буксува.** Причината е в прекомерното натрупване на Силите на мрака, които сега вече изпълняват ролята на психотронно оръжие. Лишеният от морал научен свят си позволява повече отколкото му е дадено, и затова се налага намесата на Изпълнителите на Всемирната научно образователна програма. **Ние казваме на човечеството, че е загубило много време да търси нещо, което отдавна му е дадено – източника на морал. Той е в самия човек. Вложен е в душата му от не-**

говото създаване. Казвали сме го друг път, ще го кажем и сега – потребността на душата да изяви Божественото у себе си създава морала. Бог е дал правилата, чрез които е създал отличен морален кодекс. Той е казал: „Не лъжи, не кради, не убивай...“ Десет основни правила, които определят мирния и достоен живот на Земята. Те имат връзка с основния Принцип на Сътворението – Взаимоотдаването. Като се въздържаш от недостойно поведение, да съхраниш добродетелите, с които си създаден, и така да проявиш силата на благородното творческо начало – да знаеш, че с любов си създаден, и ти да отдаваш от себе си любов. Нищо на този свят, пък и на всеки друг, не е и не може да бъде само добро според човешките разбирания. Затова са нужни знания, които да обяснят истинската същност на принципите, създали Битието, и техните проявления.

МОРАЛНАТА ОТГОВОРНОСТ ДА ЖИВЕЕШ

Някой беше казал, че действителността унищожаваш с трезвостта си. Но интересно е да се отговори на въпроса: кой може с категоричност да твърди, че той в определения момент разсъждава трезво? Всеки човек много или малко се повлиява в оценката си от различни неща. Да вземем предвид зрителното възприятие. Ти виждаш, че една ябълка е червена. Този до теб, обаче, твърди, че тя по-скоро е розова, отколкото червена.

Възприятието винаги зависи от способността на ума да възприема нещата в тяхната цялост. За съжаление много хора, да не кажа болшинството, имат фрагментарно възприятие. Това означава, че те възприемат действителността избирателно, приоритетно за онази част от живота, която в по-голяма степен съвпада с тяхната нагласа за живот. Затова можем да кажем, че възприятието има чисто субективен характер. Когато една група хора гледа ябълката, едни виждат нейната форма и я възприемат като красив дар на природата, други гледат нейния цвят и я сравняват с вкуса на ябълката, която обичат, трети я свързват със сезона, в който тя зрее. Изобщо нагласата за живот се отразява не само на възприемането на действителността, но и на качеството на живота за отделната личност.

Как можем да определим нагласата за живот? Най-кратко – като желание за живот, а може да се каже – и като умение за живот. И двете определения са верни. Ако един човек има желание за живот, той ще бъде жизнерадостен, работоспособен, волеви и тогава в много по-голяма степен ще проявява умението си за живот. Как ще възприеме това, което вижда,

зависи от емоционалното му състояние, но също толкова и от здравословното състояние. Никога, когато се говори за качество на мислите и действията, не трябва да се изключва факторът „здраве“. Той е първоосновата, върху която се създава нагласата за живот.

Като казваме „нагласа за живот“, някой би възприел определението като „настроение за живот“. Едното има връзка с другото дотолкова, доколкото чувството за бодрост и жизнерадост оказва своето влияние. Но определено ще подчертаем, че това чувство е производно на доброто здравословно състояние. Затова тук отново ще изтъкнем голямото значение на грижите за здравето на човешкия организъм. И тъй като то се оказва от съществено значение и за духовния живот на човека, трябва да открием същността на връзката, която определя нагласата за живот. Това е *моралната отговорност да живееш*. Чувството за морална отговорност по отношение на всичко, което вършиш: начинът, по който мислиш; начинът, по който се грижиш за себе си; начинът по който възприемаш заобикалящия те свят; желанието да съпреживееш красотата на природата; желанието и умението да създаваш.

Човек се ражда на тази планета и с израстването си ползва всичко, което някой друг е създал – Бог, обществото, Природата. Какво остава за него? Първо, *да не унищожавя това, което е заварил, и второ, да усъвършенства това, което ползва*. Ето още един факт, който потвърждава необходимостта от моралната отговорност да живееш.

Всичко, което човек има у себе си като потенциална възможност, се дължи на неговата способност да събира и съхранява впечатления. Превърнати в знания, те са онази „информационна банка“, за която вече знаем, че служи на Ума. Но във от преките способности и умения в душата на човека е вложено и още нещо, с което той се е родил. Това са качествата, които оформят първичното творческо начало – добродетелите, които Творецът е използвал, за да създаде благо-

родния дух на човешкото съществуване. Всеки се ражда, за да реализира своята програма за живот. Тя не е нещо, което може да съществува само за себе си. Във всички свои направления тя е във връзка с цялостното развитие на света, в който се е родил човек. И тъй като той попада в строго изградена система от закони – природни и на обществото, – не може да бъде абсолютно свободен от задължения спрямо света. *Човек трябва да знае, че неговите сетива и умственото му развитие му позволяват да види част от Цялото, а другата част му предстои да опознае. Ето още един довод, който изтъква необходимостта от моралната отговорност на човека да живее. Тук тя трябва да се прояви като желание на разумното човешко същество да събуди за живот добродетелите, които отначало, при неговото създаване, Бог е вложил в душата му. Затова сега ще кажем още веднъж, че потребността на човешката душа да изяви Божественото у себе си може и трябва да определя морала.*

СЕБЕПОЗНАНИЕ И КУЛТУРА НА ОБЩУВАНЕТО

Не е възможно да се разглежда културата на човешките взаимоотношения изобщо, ако не вземем предвид културата на отделната личност. В този смисъл е важно да се говори за себепознанието като за средство, от което зависи развитието и еволюцията на обществото. Еволюцията на обществото като фактор за еволюцията в космически план, е напълно зависима от знанията и културата на отделната личност. Затова е важно всеки човек да знае какво притежава в чисто духовен план. И тук ще подскажем, че душата на човека не може да бъде елемент от неговата същност, ако той не я възприема като такава. Ето какво означава това. Този, който мисли за своето тяло като за самостоятелно и независимо съществуващ от душата организъм, той се самоизключва от системата на духовната еволюция. Душата на такъв човек остава самотна и пренебрегната като фактор за неговото развитие. А всъщност, за да може той да се адаптира във физическия свят като градивен елемент на ЦЯЛОТО, трябва да познава естеството на своята душа. Това изисква неговата пълна съпричастност към създаване на активно работеща, действена връзка между ума и душата. Да познаваш естеството на своята душа, означава най-напред да знаеш, че тя е енергийна основа на живота в твоя организъм, и като такава е част от божествената енергия, която създава живот за биологичните организми. Възприемането на душата като енергийна основа на живота означава съзнателно да възприемаш Божествената енергия в себе си, и да знаеш, че тя е създадена, за да работи според божията воля. Ето какво е обяснението на това твърдение. За да се постигне жива, действена човешка личност, Създателят – Творец е

изградил на енергийна основа план-програма за развитието и усъвършенстването на съответната енергийна структура в условията на физическия свят. Очевидното доказателство в случая са характерните особености на всеки човек и неговите независими от наследствената връзка прояви на поведение. В семейство на високо образовани родители може да се роди дете без каквито и да било интереси към образование и обратно – в средата на посредствени хора може да израсне човек с активно отношение към знания и култура. След като имаме това обяснение трябва да знаем, че човешката душа съдържа в себе си уникалните за всеки човек качества, които са съдържание на конкретна информация от неговия жизнен опит, и на вложените от Създателя качества като идея за развитие. От тези две нива на съхранено познание трябва да тръгне развитието по-нататък. Това е само малка част от знанието, което трябва да има предвид всеки човек, за да възприема себе си като създание отговорно за реализирането на вложените в него качества. Отговорност пред самия себе си, отговорност и пред Създателя. И в двата случая е налице свободната воля на всеки човек сам да избира пътя на своето развитие, но това не отменя неговата отговорност.

Нека заменим понятието Божествена енергия с космическа енергия; понятието Божествена воля със Закон на Природата за еволюция на човешките видове; да заменим определението за Създателя – Творец с определението Висш космичен разум и да потърсим обяснението им чрез известни на съвременната наука факти. Ще получим същия отговор – ПЪЛНА ВЗАИМОЗАВИСИМОСТ МЕЖДУ ДУША И ТЯЛО, МЕЖДУ ЕНЕРГИЯ И ИНФОРМАЦИЯ, ПЪЛНА ВЗАИМОЗАВИСИМОСТ МЕЖДУ СЕБЕПОЗНАНИЕ И КУЛТУРА НА ПОВЕДЕНИЕТО. Цялото това обяснение беше необходимо, за да изтъкнем с необходимата сила изключителната отговорност, която носи всеки човек както за собственото си развитие, така и за развитието на обществото. В случая, себепознанието ще

помогне на отделната личност да възприеме себе си в чисто духовен план. Душата като енергийна структура, носи силата на привличането – първопричината на всяко взаимодействие. То има отношение към електричеството в човешкия организъм. Разгледана от позицията на съвременната психология, ще кажем , че това е силата на желанието. То поражда всяко друго действие на човешката личност, става основа или по-добре е да кажем, дава живот на човешките чувства. Душата е носител още и на Божествената любов. Това е магнетизма на чувството, което познаваме като силно и необяснимо привличане към даден човек, към Природата или каквото и да било друго. Електричеството и магнетизма са енергии, които съвременната наука вече използва за опознаване и лечение на човешкия организъм, защото те са основни градивни елементи от неговата структура. Как можем ние да ги използваме, за да създаваме култура на общуването – общуване със себе си, със семейството или с членовете на колектива или съответната общност, част от които сме? Казахме малко по-горе, че желанието стои в основата на всяко наше действие. Сега вече след като знаем, че то е сила на привличането, ние можем да контролираме нейната проява. Това означава, че на преден план излиза Умът. Той трябва да ръководи действията, защото човешкото същество, съобразно всички особености на Програмата за еволюция на човешкия вид, вече преминава на ново, следващо ниво от своето развитие. Това ново положение на човека в обществото на разумните същества, изисква той да промени отношението си към първопричината на своите действия. Те трябва да преминат от действия на желанието, на чувствата, в действия на разума. Това не означава, че човекът трябва да изостави вълнуващата чисто емоционална основа на живота си. Напротив, с помощта на своя разум, той ще я направи по-пълно и по-красиво преживяване, защото ще възприема чувствата и с ума си. Сега чувствата са предимно израз на силата на някакво желание, което най-често е не-

доизяснено привличане към нещо и за нещо. Затова в една друга тема беше обяснено, че е изключително важно човек да знае какво иска и защо го иска.

Себепознанието в смисъла, в който беше разгледано до тук, предполага възможност за създаване на култура на човешките взаимоотношения изградени върху основата на знанията за взаимозависимостта между душата и тялото, между ума и душата. Така създадената култура ще бъде толкова по-богата колкото повече човешкият разум навлезе в същността на духовното и грамотно го свърже с материалното. Духовното в случая означава възприемане и признаване на фактите свързани с наличието на уникални човешки способности и качества, като вложена в енергийната структура на човешкия организъм план-програма. Всеки човек трябва да се стреми да изучава съдържанието и изискванията на тази програма, за да може да постигне развитие на своя умствен потенциал, а също и за да може да живее здравословно. Като се стреми да открива и изучава вложените в него качества, човек ще открие внедрените му способности за използване на интуитивното познание. Това ще му позволи, той да се докосне до тайните на съкровено Божествено послание за живот на Душата в условията на физическия свят. Взаимоотношенията, които ще изгражда тогава, ще имат следващото, по-високо ниво на култура, създадена от градивната връзка между ума и чувствата. Човечеството трябва да изгради новият свят на емоционално-умственото равновесие, за да може Душата да разгърне вложеното в нея богато творческо начало.

ЗА ЕМОЦИОНАЛНО-УМСТВЕНОТО РАВНОВЕСИЕ И ВРЪЗКАТА МУ С ХРИСТОВОТО УЧЕНИЕ

„И тъй, ако светлината в тебе, е тъмнина, то колко ли голяма ще е тъмнината?“

Този текст от Евангелие от Матей предава думите на Христос, с които Той поучава Своите ученици. Но преди това Той е казал: “Светило за тялото е окото. Затова, ако твоето око бъде чисто, и цялото твое тяло ще бъде светло.“ Още тогава, в началото на своята просветителска работа Великият Учител е искал хората да знаят колко голяма е връзката между мисълта на човека, респективно неговият ум и организма му. Когато Ние говорим за етика на човешките взаимоотношения и търсим пътища за себепознание, имаме предвид същото – голямата взаимозависимост между чистите и светли мисли и нагласата на човешкият организъм за живот. „Когато постиш – казва Христос – да не си мрачен.“ А това отново потвърждава колко е важно да знаеш какво правиш и защо го правиш, да си осъзнал съответната необходимост и да извършваш действието или да участваш в него с пълното съзнание, че в този момент ти създаваш нещо.

В предходната тема казахме, че емоционално-умственото равновесие, трябва да определя смисъла и съдържанието, на новия етап от човешките взаимоотношения. Как можеш да постигнеш това равновесие? Единствено като търсиш знанието. Първо трябва да знаеш какво означава за твоя организъм да живееш с мрачни мисли и какво със светли. А ще можеш да си направиш съответното заключение като познаваш поне малко физиологията и анатомията на твоя организъм. Без това познание ще трябва да се довериш напълно на поучение-

то, което ни е оставил Христос. Всъщност Ние ти предлагаме да събереш в едно вяра и знание, т.е. любовта ти към Бога „да изобилства чрез познание и разбиране на всичко“ (ап. Павел). В това е предимството на Христовото учение. То ти предлага знания, мъдрост и любов, за да можеш да постигнеш следващото по-високо ниво на разбиране за живота и света, който те заобикаля. В конкретния случай, за да постигнеш емоционално-умствено равновесие е достатъчно със силата на вярата да си прочел основните поучения, които е оставил Христос като съвети за високо нравствено поведение. Това са правила, от които има толкова голяма нужда съвременното човечество. Той учи да не се гневиш напразно, да не обиждаш, да се помиряваш с противника си още преди да си стигнал съда, учи те как да постиш, как да даваш милостиня, как да се молиш и всичко това е казано съвършено лаконично и точно. За Нас, обаче, съобразно предвидената тема, е съществено важно да се спрем на два текста от поученията записани в Евангелието на Матей.

„Всеки, който е погледнал с желание, вече е прелюбодействал в сърцето си.“ Тук не трябва да се разбира чисто плътското желание, а да се вземе предвид голямата необходимост от контрол върху желанието. Какво означава да си прелюбодействал в сърцето си? В следващ текст Христос казва, че това, което излиза от устата идва от сърцето. Значи след като си допуснал едно желание да бъде „материализирано“, дори с поглед ти вече слагаш началото на определено действие. Дали ще бъде грешка или съзидателно начало зависи от какъв морал се ръководиш. Защото тук става дума за силните страсти, за заробващите себелюбивни желания, които превръщат човешкото съзнание в слуга на определена егоистична цел. Затова тук възниква като много съществена необходимост нагласата да възприемаш всичко, с което се запознаваш като дар чрез, който Природата ти дава възможност да живееш. Дар за тебе са слънцето, въздухът, водата, плодовете, дар е

дори правото ти и възможността да се трудиш, дар ти е здравето с което си се родил. Какво остава? Да приемаш всичко с радост и с благодарност, че го имаш. Да се отнасяш с благоговение към богатствата на Природата и да знаеш, че не можеш да злоупотребяваш с тях. Тогава няма да „прелюбодействаш“, т.е. да вземаш чуждото за свое, да искаш повече отколкото имаш нужда. Когато те ръководи едно такова разбиране, ти ще имаш поведение, което ще съответства на ново отношение към моралните принципи на съвременното. А това несъмнено ще намали, може дори и да отстрани противоречията вътре в тебе или противоречията ти с Природата, с хората, с които общуваш. Така ще имаш своето вътрешно равновесие.

„Ако вие простите и на вас ще е простено“ – казва Христос. Това е съвет с изключителна стойност. Да простиш, това означава да се освободиш от излишния и затормозяващ товар на злобата. А понякога дори и чувството за самоунижение може да те гризе дълго време и да те кара да се чувстваш уязвим. Да простиш, означава че твоето съзнание работи с благородните и извисяващи го правила за нравствен живот. Чистотата на такъв един живот ще ти даде необходимата светлина. За да не е светлината тъмнина, т.е., за да не се разяждаш от противоречия, за да не те ръководи омразата и страхът, че те преследва отмъщение. Така ще постигнеш необходимия баланс между чувствата и мислите и ще създадеш толкова необходимото за съвременния човек емоционално-умствено равновесие. В този свят на мир и светли градивни чувства, всеки човек би създал отличните условия за своя духовен и материален напредък, стига добре да е разбрал, че където е съкровището му, там е и сърцето му.

СВЕТЪТ НА ЛЮБОВТА

Когато Бог е създавал хората, той е вложил в Своето творение силата на онова чувство, което Го е накарало да твори. Всеки създател обича своето творение и иска то да има добро място под небето. Поднебесните творения имат произхода и силата на човешката мисъл – човекът е творец. Как тогава да разграничим създаденото като творчески порив от създаденото с любов? Това е невъзможно. *Този, който създава като творец, той влага любов в своето създание.* Това кратко пояснение беше необходимо, за да подскажем мисълта, че *на всяко свое действие ти трябва да гледаш като на творчески акт.* Ако така подхождаш, ти ще изпиташ задължително и чувството за отговорност. Ще имаш пред себе си мисълта, че това, което създаваш, идва от теб и чрез теб то ще бъде в полза или вреда на другите хора, на природата. Чувството за отговорност ще те накара да бъдеш прецизен по отношение на своите мисли и действия. Когато носиш отговорност за това, което създаваш, ти ще искаш да го запазиш, да му осигуриш дълъг живот, да го направиш популярно, известно и достъпно за другите. Нали така ще изявиш и себе си?! Чрез своето творение ти ще се представиш пред хората, с които общуваш, и те ще те оценят точно чрез това, което си им показал. Ако искаш да оставиш у тях добро впечатление, ако искаш те да те уважават, ще се стремиш да създаваш като творец. *Колко по-важно е тогава, когато изграждаш своите връзки за общуване с хората, да работиш като творец! Как ще общуваш с другите хора когато знаеш, че те също като теб се стремят да бъдат творци? Разбира се, че ще ги обичаш.*

Ако приемеш себе си като творец, без каквито и да било уговорки, ти ще се стремиш непременно и към съвършенството. И тогава ще приемеш любовта като естествената ти

потребност за начина, по който живееш. В процеса на творческия акт себеотдаването ще бъде средство, чрез което любовта ще се прояви. Тя ще изисква и ще дава. Ще изисква едно единствено нещо – да бъдеш творец, и като такъв ще изживееш чувството на морално удовлетворение от създаденото. Ще изживееш силата на всеотдайната любов, защото си създавал в просветление, ще разбереш, че творческият акт е акт на чиста, всеотдайна, всеопрощаваща любов, което означава, че когато си творил, ти си се слял със своето творение, станал си част от него и затова си готов да го браниш, както браниш себе си. Ето така трябва да създаваш всичко в света, в който живееш – като творец. *Светът на твореца е свят на любовта* и там всичко тръгва от доброто чувство да не създаваш нищо излишно. Съвършенството става твоя цел.

ЗА КУЛТУРАТА НА ОБЩУВАНЕ

Сегашните нива на култура на общуването са занижени изключително много. Трябва да се разграничават *три основни нива на култура на общуването*.

Първото ниво е свързано с умението да се изграждат връзки за общуване. Какво ще рече това? Ние, които искаме да помогнем на човечеството да промени своя живот, казваме, че съществено важно нещо е да знаеш как да изградиш своята връзка за общуване с хората, с животните и Природата.

Да разгледаме възможностите за общуване, които сега познават хората. Връзката между тях възниква тогава, когато има конкретен повод за познанство. Трябва първо да си видял съответния човек, после да си го харесал и едва тогава да потърсиш възможност да се свържеш с него. Това е най-стандартният начин. Сега се използват много интернет познанства, които променят смисъла и съдържанието на общуването. Съвременните хора не допускат, че изграждането на връзки за общуване може и още повече – трябва да тръгва от чисто менталното ниво на съществуване. А това е много подходяща и дори необходима възможност за създаване на трайни и пълноценни познанства, които да прерастват в приятелски отношения и да създават основата на един спокоен и мирен свят. Тук трябва да се отчете изключителната необходимост от умение за работа с мисълта и вътрешното зрение. Чрез тях ще стъпиш на *първото ниво*, откъдето нататък ще изграждаш новата връзка. Това изисква да си отговориш на въпроса от какво имаш нужда – от приятел, от съветник, от търговец или от някого, който да ти помага да се развиваш в определената област, която те интересува. Като изясниш за себе си това обстоятелство, трябва да започнеш да търсиш в съзнанието си – да си казваш винаги в определен час поне де-

сет поредни дни, точно формулирано изречение, което кратко и ясно да определя какво искаш. Например: „Аз търся приятел, който да ми помогне да израствам духовно.“ Добре е да си представяш как твоята мисъл лети в пространството. Толкова. Тя сама ще отиде където трябва и в подходящото време ще срещнеш подходящия човек. Как ще го познаеш? Това ще ти подсказе твоят вътрешен глас. Лекичко ще ти подшушне и в никакъв случай няма да ти повтаря. Чувството, което ще изпиташ в този момент, е верен твой съветник, но ти познаваш ли се добре? Искаш ли да бъдеш добър човек и силен в своите действия, трябва да слушаш гласа на твоето чувство. То няма да те подведе, а мисълта ще те ориентира какво и как да направиш.

Когато познанството е установено, идва *второто ниво*, което изгражда културата на общуване. То е свързано с *умението да се разговаря*. Това умение изисква, когато разговаряш с някого, да имаш открит поглед, гласът ти да е нежен и учтив, да бъдеш с внимание и уважение към предложенията или мнението на другия. Това не означава да се съгласяваш с всичко, което той ти казва, а да имаш нужната култура да покажеш интелигентно своето различие. Ще го направиш с уважение и внимание към идеята или мнението на другия, защото много често те могат да бъдат полезна основа за твои бъдещи изяви или действия. Това умение също се отработва на ментално ниво. Получава се със силата на специално създадена за целта формула. Тя гласи: „Аз съм благороден човек.“ Казва се сутрин при ставане от сън и вечер преди заспиване по три пъти. И запомни, че формулата ще работи активно, ако ти си си обяснил какво означава „благороден човек“.

Третото ниво, което изгражда културата на общуване, изисква да си отработил три много важни качества: коректност, искреност и *добронамереност*. Впрочем ако си постигнал третото качество, макар и малко несръчно, ще се проявят и първите две. Третото остава основно и най-важно качество,

чрез което трябва да се създават човешките взаимоотношения, то е базата, върху която трябва да се гради културата на общуване. Когато се проявява твоята добронамереност, ти си коректен, искрен и най-важното – имаш желанието да постъпваш така, че да се харесваш на другите. Имаш желанието и те да бъдат добри и така ги възприемаш откъм най-добрата им страна. Когато хората са добронамерени, те подхождат към всяко свое действие с чистата мисъл, че не искат да вредят никому и че няма да ощетят както хората, така и Природата със свои лоши мисли или действия. В стремежа си да постъпваш добронамерено ти ще изоставиш или в известна степен ще редуцираш чувството на завист и злоба. Завистта и злобата със своите силно разрушителни въздействия върху твоето съзнание ще те направят нещастен човек. За да изградиш добронамерено чувство, също трябва да работиш на ментално ниво. Това означава да имаш вътрешната убеденост, че искаш да се освободиш от завистта, злобата и алчността. За да я постигнеш, трябва да използваш следната формула: „Аз съм доброта. Аз съм светлина.“ Хубаво е да си представяш, че лицето ти излъчва меко, светло сияние, и да използваш формулата сутрин след ставане от сън и вечер преди заспиване. *Добронамереното чувство ще ти даде чиста, хубава радост и разположение за градивни действия. То ще ти отвори вратите към света на любовта.*

ДОБРОНАМЕРНОСТТА

Добродетелите, които създават основата на човешкото добруване, се проявяват чрез три основни категории: на любовта, на мъдростта и на истината. От тях произтичат всички останали положителни и отрицателни явления в човешките отношения. Съществено важно е обаче да се покаже и още една страна в човешките взаимоотношения и тя се нарича *добронамереност*. Това особено отношение към живота и хората би могло да има и характера на толерантност или малко повече такт в приоритетното подреждане на действията, но както и да го приемем, ако запазим неговата основа, то ще бъде *отношение на съдружието, отношение на взаимността*. То предполага дружелюбие, приветливост и благоразположение към другите. Такъв човек не върши нищо лошо, нищо, което би навредило в някаква степен на хората или на Природата.

Да обясним сега защо го нарекохме по-горе „особено отношение към живота и хората“? Защото неговото изискване е насочено повече към разума, отколкото към душата и сърцето. Когато човек е добронамерен, той работи с разума си. Тук той може да пресмята, може да разсъждава и да подрежда своите мисли и изисквания към другите. Когато човек е добронамерен, той не се подчинява на Принципа на Любовта. Неговата добронамереност обаче му позволява да признае Любовта като положителното нещо в човешкия живот, да я приеме като средството, чрез което по-леко би разрешил проблемите си.

Всичко дотук е правилно казано, но съвременният начин на живот изисква добронамереността да бъде по-добре опознатата. Какво означава „да признае Любовта като положителното нещо в човешкия живот“? Това е повик към човешкия

разум да приеме възможността да бъде услужлив, внимателен, отстъпчив, търпелив – все изисквания, чието изпълнение ще го включи в групата на хората с добро възпитание. Но това е външната страна на добронамереността. Важното е в сърцето си човек да може да бъде услужлив, внимателен, търпелив, т.е. като работи с разума си, да не допуска сърцето му да се оплита със съмнение и малодушие. Той ще покаже доброто си възпитание външно, а вътрешно ще остане спокоен и удовлетворен от резултата.

Добронамереният човек все още не познава истинското силно чувство Любов, което ще го накара да бъде всеотдаен. Добронамереният е търпелив и отзивчив, но той не може да даде от себе си или,

както се казва, „от душа“. Той ще ти направи път да минеш, но само ако не се наложи да изцапа обувките си. Той ще ти подаде чаша вода, но ако тя му е под ръка, докато този у когото има Любов, ще отиде и до извора заради теб.

Като знаем всичко това, трябва сега да си отговорим какво място има добронамереността в нашия живот и защо толкова време говорим за нея. Тя ни е необходима. Необходима е за всички, които се измъчват от несправедливостите в живота и в същото време сами признават в себе си, че не познават голямата, великата Сила Любов. Такива хора трябва да знаят, че са нужни на съвременното общество. Те имат предимството да живеят на чисто. Този, който живее на чисто, не употребява злобата, завистта и алчността като средство, чрез което да постига своите цели. Чистият живот предполага разумът да отстранява всички ония действия, чрез които би могъл да навредиш на другите. Така че ако си добронамерен, ще бъдеш добър човек, защото умът ти разбира, че това е по-мъдрият начин на живот, а не защото това е потребност на душата. При добронамерения душата все още не се е пробудила или пък със своята сила разумът е подтиснал нейната чувствителност. Тя не е освободена от капана на ума. И сега се налага

да уточним в какво се състои разликата: когато работи добронамереността, има благоразположение, а когато работи любовта, има всеотдайност. Затова при добронамерения винаги в някаква степен се проявява пресметливостта. Но колкото и да е пресметлив, добронамереният не може да навреди, защото не може да приеме безотговорността. Тя му е чужда. Добронамереният човек винаги е отговорен за своите действия, защото той тръгва към тях с желанието да направи добро. Най-често той не е осъзнал връзката между доброто желание и благородството, но щом веднъж е приел да прави добро, значи при него са налице условията да си изясни неговата същност и така да направи решителната крачка към Любовта. Ето защо е необходима добронамереността. Тя може да подготви човечеството за света на Любовта.

ФОРМИ НА ОБЩУВАНЕТО

Общуването на разумните човешки същества във физическия свят трябва да се осъществява в три основни направления:

1. Общуване със себе си.
2. Общуване с хората.
3. Общуване с Природата.

Сега трябва да разгледаме по отделно всяко от тези направления.

Какво означава да общуваш със себе си?

Ако трябва да се каже с две изречения, това ще рече човек да има желанието и умението да надникне в своя вътрешен свят и като го опознае да съумее да интегрира наличното субективно с наличното обективно. Това означава духовното богатство на отделната личност да има свое място във физическия свят.

Как може да се постигне това?

Най-напред човек трябва да има желание да опознае себе си. Но не само желание, а и знание за необходимостта от това опознаване. Необходимостта идва от голямата потребност непрекъснато да се изучават знанията, които са съхранени в нашите опитности. Тук се срещаме с една закономерност, която е породена пряко от Закона за причината и следствието, но в нейната основа стои и Законът за цикличността във Вселената. Като вземаме предвид и двата закона, искаме да уточним и нека всеки да знае, че човешката душа идва на този свят като творение на Висшия Космичен Разум – Абсолюта, но в процеса на своята еволюция тя се развива и непрекъснато обогатява своя интелектуален потенциал. Забележете, че не казвам своя умствен потенциал, а вземам предвид интелектуалния. Правя това, защото интелектът е нещо много

по-широко скроено от умствения човешки свят – чрез него се проявява интелигентността. Интелектът включва не само знанието, но и познанието, което ще рече, че знанието е обогатено с формите на познанието – преки впечатления, практика и личен житейски опит. Като е така, трябва да се знае, че интелектът стои в основата на създаването на всяка човешка личност. Той събира в себе си всички знания и опитности, придобити в последователността на преражданията. С това обяснение искаме да излезем от тесния кръг на установеното мнение за наличните опитности, с които човек идва във физическия свят. Опитностите са елемент на интелектуалната същност на Духа, която се проявява в живота на отделната личност. Опитностите, заедно със съхранените знания създават базата, от която нататък човешкото същество изгражда своята личност.

Когато един човек избира дадена професия, той обикновено тръгва от усещането за своята пригодност към уменията, които се изискват. Какъв ще бъде неговият усет, зависи предимно от способността му да опознава себе си. Колко от вас са си давали сметка, че носят в душата си интелект и че той ги поставя на определена стартова позиция в живота им? Всеки човек трябва да гледа на себе си, не като на грешник, дошъл на този свят роден заедно с греховете си, а като на благородно, умствено надарено същество, което трябва да се развива и облагородява както себе си, така и всичко около себе си – хора, животни, растения. В този смисъл не бива повече да се живее със старите наслоени от хилядолетия представи за ограничените поради натрупаните грехове духовни хоризонти, а да се тръгва към всяко начинание с достойнство и увереност, че Бог, като те е създал, е вложил в теб Своята мъдрост и чрез нея ти ще се изявиш като знаещ, можещ и благороден човек. Голямата увереност в добродетелните възможности на човешкото същество трябва да те води във всяко начинание и винаги вярата да бъде средството, което ще отваря всяка

врата, пред която заставаш. Затова те питам сега – познаваш ли себе си? Колко от твоите опитности си използвал? Какви знания имаш за своята душа и нейните добродетели. Изобщо с какво се свързваш ти като разумно същество в този свят – с доброто или със злото? А знаеш ли, че злото работи заедно с доброто? Знаеш ли, че ти не можеш да бъдеш светец, според представите, които ти е създала Църквата? Затова Христос каза: „Който не е грешил, той да хвърли пръв камък“ (Йоан 8:7). Така че не се отчайвай, когато сгресиш, а се попитай как можеш да поправиш грешката си или не би ли могъл да я превърнеш в предимство? В много от случаите, когато ти се струва, че почти си се провалил, можеш да превърнеш грешката в предимство. Стига обаче да не загубиш самообладание, да останеш уверен в собствените сили и възможности и да знаеш, че не си сам. С теб винаги е твоят духовен водач – ангелът-хранител, който може да ти помогне, ако, разбира се, поискаш неговия съвет. Той ти говори чрез гласа на твоето съзнание, но ти умееш ли да общуваш със себе си? А колко пъти, когато си бил измъчен или радостен, си се досещал, че това са чувства на твоята душа? Тогава кой си ти? Какво значи да общуваш със себе си? И като задавам за пореден път този въпрос, отговарям: това означава да говориш с Бога в себе си, да приемеш, че ти си разумното Божествено начало, вложено от Него в духовната същност на твоята индивидуалност. Ти ще превърнеш тази индивидуалност в личност, защото Той в мъдростта Си ти е дал правото да избираш по кой път да вървиш и как да се развиваш.

Какво трябва да знаеш, за да общуваш със себе си?

1. Трябва да гледаш с уважение на своята личност.

Това означава да си уверен, че след като си се родил човек, ти носиш в себе си стойностното начало на Божествено творение. Създал те е Велик Творец, затова у теб е вложено всичко необходимо, за да можеш да живееш и се развиваш в условията на физическия свят.

Да гледаш на себе си с уважение, това изисква още да дадеш живот на желанието за напредък в професията, която си избрал. За да му дадеш живот, повярвай в себе си и събуди волята си. Ти можеш! Да напредваш в своята професия не означава, че си кариерист – разбира се, ако използваш благородния подход. Когато те ръководи стимулт с всеки изминат ден да бъдеш все по-добър в професията, ти ще работиш като творец. Творческото начало е първият знак за твоето влизане в Божествения свят. От теб зависи дали ще останеш там.

2. Да познаваш стремежите на своята душа.

Това е правило, което ще те държи винаги буден, ако искаш да общуваш със себе си. Когато душата има определен стремеж, умът трябва да създаде условията, чрез които стремежът да живее и се развива. Точно тук се изисква най-голямо умение човек да слуша своя вътрешен глас. За тази цел трябва да не си припрян, да имаш винаги реална представа за времето, в което се движиш, да търсиш причината за своето неблагополучие първо у себе си, но и никога да не забравяш, че съществуват и външни условия, т.нар. обективен свят. Ако добре познаваш стремежите на своята душа, ти ще можеш успешно да се интегрираш в този свят и той може да се превърне в предимството, което ще ти помага да израстваш.

3. Да познаваш потребностите на своя организъм.

Според това правило от теб се изисква никога да не подценяваш т.н. условия за здравословен живот. На първо място, трябва да знаеш как да се храниш, а също толкова важно е да знаеш, че дишането трябва да бъде усъвършенствано чрез определени упражнения. Двигателният режим също е условие за здравословен живот. В този смисъл, за да си здрав, ти трябва да се съобразяваш с тези изисквания и да знаеш, че е нужно да разпознаваш сигналите на своя организъм – да знаеш кога и защо се е получило определено желание или неразположение. Твоят организъм винаги може да ти подскаже от какво имаш нужда.

Това са най-общо казано трите основни правила, според които можеш да постигнеш разумно общуване със себе си.

Сега възниква другата потребност – да се научиш да общуваш с хората. Това направление има много по-широк обхват. Тук трябва да отчетеш необходимостта от умения за благоприятна връзка в семейството и в колектива. Може да се наложи в семейството да общуваш едновременно с родителите и с децата си. Чии интереси ще бъдат приоритет за тебе? Има случаи, когато в колектива си ръководител и в същото време си подчинен на своя по-голям началник. Като какъв ще се изживяваш? Затова за всички тези случаи има едно единствено, основно правило. То гласи: Никога не убивай свободната воля! Ако си достатъчно толерантен и търпелив, не означава, че си без мнение, а не е и необходимо да мислиш, че се обезличаваш. За да не стигнеш до това ниво, бъди винаги с авторитетно, алтернативно мнение, което умело да представиш. От теб зависи дали ще успееш.

Златно правило е когато мислиш за другите, да го правиш добронамерено. Необходимо е да приемаш човека, с когото ти предстои да се срещнеш или да работиш, като добър човек, но в същото време достатъчно трезво да си даваш сметка, че и той като теб има свои недостатъци. Така винаги ще можеш да откриеш положителното у другия. Това ще създаде благоприятни условия за новата връзка, още повече ако този стремеж е взаимен.

С тези две правила ти можеш да си създадеш необходимата среда за разумни, благородни отношения и чрез тях да бъдеш желаният събеседник, уважаваният колега и обичаният близък.

Общуването с Природата се превръща все повече в проблем, който може да бъде определен като опасност от екологична катастрофа. Затова на преден план трябва да се изведе екологичната култура. Това вече не е необходимост, то е повече от задължително изискване и най-парадоксалното е, че

екологичният проблем е свързан с еволюцията, с прогреса, с т.нар. научно-технически прогрес. Този проблем не може да се разреши, докато всеки човек – и най-вече свързаните с материалното производство – не признаят правото на Природата да живее. Да! Тя има право на живот, защото и тя като теб е Божествено творение. Но още по-ужасяващото е, че като лишаваш нея от живот, ти погубваш и своя. Затова не газитревата, тя е твоя храна; не убивай животното, то е твоя плът; не замърсявай въздуха, той е твоя живот.

СИЛАТА НА ЗНАНИЕТО

Нашето съзнание работи във физическия свят с помощта на Ума, Духа и Душата. Тогава, когато трябва да кажем, че сме придобили някакво знание, ние задължително трябва да сме преминали каквото и да било колебание, каквато и да било несигурност по отношение на конкретното твърдение. Онази наша нестабилност, която възприемаме като проява на ума и която става причина за неуравновесено поведение, идва от неувоеното от съзнанието знание, което можем да наречем вид информация. Всичко останало произлиза от Закона за причината и следствието.

Защо?

Основата на всичко създадено от човека трябва да бъде знанието, но онова знание, което включва в себе си и познанието – ще приемем да го наричаме „завършеното знание“. Само завършеното знание представлява част от съзнанието, защото то е придобито чрез опита, чрез живата връзка с живота и Природата. Тогава, когато съзнанието е възприело съответната информация като завършено знание, то създава сигурност и стабилност на всяко решение и действие. Там, където съответната личност взема решенията си въз основа на теоретични доводи, без необходимото познание, възниква колебание. То става причина за много догадки, за много разсъждения „за“ и „против“. Така че, за да грешим по-малко, трябва да сме убедени: липсата на нужното знание поражда колебанието, а то става причина за много загубено време и най-вече енергия. Колебанието създава условия за несигурност на съответния човек, която се отразява пряко върху качеството му на живот, и в същото време то е причината за множество недоразумения в отношенията със семейството,

с близките, с колегите. Колебанието винаги идва като следствие от незнанието.

Другото следствие от причината „незнание“ е страхът. Той се проявява най-вече като страх от неизвестното. Страхът също кара човека да се колебае и му пречи да вземе конкретно решение, но колебанието, причинено от неизвестното, нанася много по-тежки поражения върху живота. То се изразява в неспособността за действие, което пък от своя страна води до сериозни пропуски за професионална реализация или други благоприятни моменти в човешкия живот. Страхът от неизвестното се появява там, където липсва знание, ще припомним пак – завършено знание. Най-напред той е проява на непознаване на собствените възможности, после е непознаване на условията, в които човекът живее, и в крайна сметка е отсъствие на знание по жизнено важния проблем за себепознанието и себереализацията.

Дотук можем да обобщим казаното с твърдението, че силата на човешките възможности се крие в завършеното знание. Това изложение ни беше необходимо, за да направим ясна и конкретна връзка между чувствата и знанието. В тази връзка отново се проявява Законът за причината и следствието. Разбира се, в различна степен, защото всяко отсъствие на знание създава специфични само за него проблеми. Те се отразяват някъде с ограничените възможности за действия, а някъде като психични проблеми, които засядат в човешкото съзнание и упорито и тихо вършат своята разрушителна работа. И тук е връзката на знанието с чувствата. Нека да уточним, че в случая не разглеждаме природата на чувствата по принцип, а само една от причините за проявата на чувството на неудовлетвореност или на неприязън.

Да вземем предвид следния пример. Млад специалист е чул, че някъде има конкурс по неговата специалност. Той има голямо желание да се яви на този конкурс и да спечели. Не знае обаче дали ще се справи, което означава, че той

се страхува от неизвестното. Този страх му създава несигурност, която се отразява и на подготовката му за конкурса. Той общува със свой колега, който изказва пред него пълната си убеденост в успеха. Това още повече разколебава младия специалист. Сега вече се появява и чувството за неувереност в собствените сили. Незнанието, т.е. отсъствието на завършено знание, тук се проявява в липсата на себепознание. И точно това незнание се превръща в причината за неговия провал. Той заживява с чувството на неудовлетвореност заради собствения си неуспех и с чувството на неприязън към своя колега. Силата на чувствата го завладява и ако не съумее да си обясни причината, те ще се задълбочат и ще му създадат здравословни проблеми. Обикновено на физически план те се проявяват като болести на нервната и на храносмилателната система. Но тук излиза наяве и още едно следствие от причината „незнание“. Пълната неосведоменост за вредата от негативните чувства и още нещо – незнанието за връзката между нравственост и здраве. И какво излиза – че незнанието, особено онова, което граничи с невежество по проблемите на живота, е враг, който сами си създаваме. Ако знаем повече за света на фината материя, ще си обясним много лесно как и в каква степен чувствата със своята енергия могат да ни бъдат в полза или вреда. Ето, затова Ние говорим за ограмотяване, защото *знанието е сила, която придава ново, много по-високо качество на живота*. Там, където конкретните знания имат опита на живата природа, те са завършени като формула за успех. Това означава, че човекът, който притежава тези знания, е успял да осъществи логическа връзка между практиката и теорията и като ги е свързал, е създавал цялостното знание, което остава като опитност и за следващи животи.

ЗА ПЪТЯ КЪМ УСПЕХА

Когато се стремиш към успех в дадено начинание, ти трябва да се съобразяваш с някои правила. Те са свързани с изграждане на цялостен подход в овладяване на новото в живота ти.

В какво се изразява изграждането на цялостен подход? Забележи, говорим за овладяване, а не за постигане. Да постигнеш нещо, означава да го имаш временно, но ако го овладееш, то става част от твоите опитности, преминало е през съзнанието ти и ти можеш да работиш с него грамотно и уверено.

Първото и най-съществено нещо е свързано с осъзнатата необходимост да получиш точно това, към което се стремиш. За да стигнеш до конкретен отговор, трябва да знаеш кой си, какво можеш и вярваш ли в своите способности. Ако вярваш в собствените си сили и възможности, ти ще знаеш какво можеш и кой си. Така във всеки момент, когато те привлече определена идея, ще можеш да си отговориш готов ли си да получиш това, което искаш. И ето го първото правило за изграждането на цялостен подход:

1. *Вяра в собствените сили и възможности.*

Има и друго правило и то влиза в сила, когато постигнеш целта си, когато имаш това, което искаш:

2. *Воля за себедоказване.*

Волята за себедоказване е много необходима, защото с вярата ще можеш да стигнеш до целта, но без волята не можеш да се задържиш там. И тъй като говорим за овладяване на новото в живота, трябва да запишем третото правило.

3. *Стремеж към знания.*

Който и да си ти, ще учиш цял живот, защото чрез знанията ще се развиваш. Интересът към знанията трябва да е постоянен. Без този интерес, т.е. ако не се обновяват, веднъж при-

добитите знания, неволно започват да се превръщат в гниеща основа. Тя може много лесно да се продъни. Новите знания са свежият въздух, който ще ти даде възможност да се разви-ваш, стига да се научиш как да дишаш, което означава как да ги употребяваш. Затова използвай четвъртото правило:

4. Търси добродетелите.

Ако работиш със и чрез добродетелите, твоите знания ще имат стойността на духовно богатство. Те ще бъдат светлина и сила, защото човеколюбието ще те направи добър приятел на всеки, който пожелае да научи нещо от теб. Ти ще даваш щедро и благородно. Но има и още нещо: добродетелният знаещ е добър приятел и на Природата. Такъв човек винаги ще търси средства и начини да я запази. Сам той никога няма да ѝ навреди и така ще се прояви и петото правило:

5. Цени и пази с благодарност това, което си получил.

Винаги трябва да знаеш, че нямаш моралното право да съсипваш, да унищожаваш това, което си получил наготово – цялата Природа с всичките нейни богатства. Затова екологичната култура вече е задължителна необходимост в поведението на всеки човек на планетата. Чрез чувството на благодарност ще се прояви твоята Божествена същност.

Сега вече можем да направим заключението: *с вяра в собствените сили, с воля за себедоказване и със знания, вдъхновени от силата на добродетелите, да цениш и пазиш с благодарност това, което си получил.* Така ще имаш чистия път към успеха на всяко начинание, защото ще си изградил своя цялостен подход в овладяването на новото в живота върху основата на добродетелите.

ЦЕЛТА КАТО ИДЕЯ И КАТО ФАКТ

Принципно казано, всяка цел в човешкия живот представлява нещо колкото привлекателно като идея, толкова и неизвестно като факт.

Да видим в какво се състои привлекателността и в какво неизвестността.

Това, което прави определена идея привлекателна, е представата за нея. Обикновено човек си представя как би се чувствал той „там“ или какво би му дало „нещото“, към което се стреми. Но нека преценим може ли да съществува реална представа за нещо непознато. Затова трябва да знаеш, че *за да стигнеш там, за където си тръгнал, е необходимо да потърсиш връзка с вътрешния си глас*. Така ще дадеш възможност на твоя духовен водач да ти помогне. Необходимо е да бъдеш напълно непредубеден и да нямаш в съзнанието си предварителна нагласа за очакван отговор.

Две са възможностите, които имаш в този случай: едната е да „чуеш“ кратък съвет, подсказване в коя посока да тръгнеш. Много често това е по-скоро усещане за правилността на решението. Втората възможност, която се проявява в повечето случаи, е свързана с определено чувство. Много е важно човек да може да го разпознава. Чувството идва „отвътре“ и то се проявява като приятно или неприятно усещане – усещане за комфорт или дискомфорт. Ако чувството е тревожност, ако има смущение, не бива да се взема решение. По-добре е да се изчака, ако условията позволяват това, и да се потърси връзка (да си зададеш въпрос) втори път.

Когато душата е неспокойна, умът трябва да намери причината. Това е другото много важно условие, което е необходимо да имаш предвид. Имаш ли някакво желание, трябва да си с изяснена позиция, трябва да знаеш защо искаш даденото

нещо. Ако знаеш защо се стремиш към него, по-лесно ще си отговориш на въпроса какво ще правиш, когато го постигнеш. В някои случаи човек успява да осъществи своята идея и точно тогава, когато трябва да се възползва от постигнатото, той не знае какво да прави. Това е нещо, което напълно обезсмисля вложените до това време труд и средства. Например, някой има идея да отиде в чужбина. Много иска да живее в Англия. Да кажем, че са му помогнали близки хора и той е отишъл в тази държава. Но изведнъж привлекателната идея се превръща в невъзможна за използване даденост, защото той не е отчел най-важното: как ще живее там? Отговаря ли той на условията и изискванията за живот в тази държава? Ето защо когато се стремиш към нещо, трябва да си дадеш най-напред сметка готов ли си да получиш това, което искаш; знаеш ли какво ще правиш с него, когато го имаш. Сам Христос е казал: „Почукай и ще ти се отвори“ (Матей 7:7), но Той е оставил за нас да преценим, когато застанем пред вратата Му, дали сме готови да се възползваме разумно от това, което ще ни се даде. В конкретния случай за този, който иска да отиде в Англия, знае ли той добре езика, има ли професия, с която да се устрои, подходящ ли е климатът за него? Ето три много важни въпроса, без чието разрешение привлекателната идея се превръща в блънуване или в реална предпоставка за грешка. Без необходимата подготовка той не може да си завоюва мястото, от което има нужда, и става едно излишно попълнение в армията на неудачниците. *Така че е задължително да помниш, когато си създаваш представа за дадено нещо, да видиш как се вместиш вътре в тази представа със собствените си умения и способности.*

По отношение на неизвестността трябва да кажем, че тя в голяма степен е част от обикновената действителност и въпреки това, човек може въз основа на собствения си опит да направи свое предвиждане, в което чрез предположенията „за“ и „против“ да се доближи до успеха. Тук отново може да

ти бъде полезно вглъбяването – разговорът с вътрешния глас. Първото условие е да се освободиш от страха от неизвестното. Много често той е причина човек да не направи смелата крачка и така да пропусне решителния момент за промяна в своя живот. Страхът от неизвестното засилва колебанията, което означава излишна загуба на енергия и време. Много често колебанието е причина за абсолютния застой в живота, причина е и за невъзможността да изявиш своите способности. *Да преодолееш страха от неизвестното, означава да засилиш вярата в собствените си сили и възможности и така да придобиеш толкова нужната решителност.* Когато човек се освободи от страха от неизвестното, може да направи конкретна и трезва оценка на обстоятелствата, в които се намира, и по този начин да сведе до минимум възможността да сгреша.

ОЩЕ ЗА ПЪТЯ КЪМ ЦЕЛТА

Когато човек има цел в живота си, всички негови действия се изпълват с определен смисъл, ежедневието му придобива друго съдържание. Всичко, което той върши, е подчинено на изискването, което ще допринесе за постигането на целта.

Можем ли без уговорки да приемем целта като осъзната потребност? Като потребност – да, но като осъзната потребност – не винаги. В какво стои разликата? В това, че целите понякога са съпроводени с недотам чисти и добри намерения. Когато осъществяването на една цел ще облагодетелства повече хора, а не само този, който работи за нея, тя има благороден характер. Тогава човек всеотдайно се стреми към нея и най-важното – знае защо. За него такава цел е осъзната потребност, защото чрез нея той ще изяви силата и красотата на своите добродетели. Но когато към целта се върви с амбицията „аз искам“, тогава вече в амбицията е залегнал само стремежът на личния интерес. И в двата случая имаме стимул, но подбудата е различна. Тя изхожда от дълбочината на човешката същност и показва степента на духовното развитие. Този, който търси в осъществяването на целта отмъщението, злорадството или влага такива чувства като алчността, завистта, ревността, той има цел, която заробва духа му. Това е цел, която унижава, а може би е по-правилно да се каже – елиминира духовните интереси. Затова ние няма да говорим сега за такива хора. Нашето желание е да помогнем на тези, които имат светла мисъл в основата на своята цел, да се научат да вървят спокойно и мъдро по пътя към нейното постигане.

Обикновено, когато човек си постави определена цел, той бърза да я осъществи – оставя се да го завладее нетърпението. Така върви по пътя към нейното постигане механично,

вгледан само в една точка – крайния резултат от осъществяването на целта. По този начин той не ползва периферното си зрение, а може да научи още толкова полезни за него неща! Всъщност точно това е времето когато можеш да събираш опитности. Пътят до целта може да бъде удоволствие, може да бъде и училище, а най-често той е съчетание от едното и другото, но само за този, който умее да върви с умерена крачка. И бързането, и разточителството на време са еднакво ненужни. Те само показват несъвършенството на уменията да живееш.

Има закони в Природата, които определят условията, в които работим и живеем. когато не ги познаваме, ние навлизаме в противоречие със Силите, които работят за изпълнението им. Всяко противоречие създава напрежение, а то задължително се отразява върху качеството на това, което вършим. Ето защо трябва да се знаят Принципите, от които произлизат важни закони и правила, определящи успешното постигане на целта.

I. ПРИНЦИП НА СВЕТОУСЕЩАНЕТО

Опознай с душата си света, в който живееш.

Това означава да бъдеш любознателен и когато се интересуваш от нещо, да гледаш и с вътрешното си, с духовното си зрение. Да знаеш как да използваш практически придобитите знания.

От този Принцип произлизат:

Законът за причината и следствието. (Различните причини: мързел, небрежност, неумение, поради които не придобивате знания, създават условията за последствието от нашето невежество).

Законът за създаване и запазване на опитностите.

Това означава, че всяко придобито знание трябва да се приложи на практика. Така събираме опитностите, които създават здравата основа на знанията.

II. ПРИНЦИП НА СЕБЕПОЗНАНИЕТО

От него произлиза *правилото: Опознай себе си, за да се интегрираш успешно в средата, в която живееш. Ако не познаваш собствените си възможности, няма да знаеш къде е твоето място в живота. Ти си част от Цялото и не е само твоя работа дали и как ще използваш времето и възможностите си. Ти си отговорен за правилното им оползотворяване.*

Има и още едно, много важно правило, което дори можем да приемем като закон: *Не убивай времето! Превърни го в твой приятел. Това означава да виждаш във всяка минута твой съмишленик. Така ще възприемеш времето като даденост, чрез която се развива твоята личност.*

Времето е средство, чрез което създаваме живот. Дали той ще има силата и светлината на огъня, или ще дими като бунцище, зависи как ще използваме времето. Затова помни старото правило: не отлагай днешната работа за утре. Това е задължително условие за успех във всяко начинание. Когато работиш в точния час и време, ти се хармонизираш с енергиите, допринесли за условията, в които се намираш.

ЗА БЛАГОДАРНОСТТА

Човек, който познава чувството на благодарност, носи в душата си силата на благородството.

Каква е връзката между благодарността и благородството?

На този въпрос можем да отговорим, само ако потърсим светлина от Мъдростта. Ето на какво ни учи тя:

Никога не забравяй кой те е създал!

Това означава да приемеш истината за твоя Божествен произход.

Ти, който носиш в себе си душа, който можеш да усещаш, който можеш да чувстваш, който можеш да обичаш, но и да мразиш – ти си Божие творение. Създал те е Бог, за да получиш живот чрез силата на духовното израстване.

Бъди благодарен!

Бъди винаги светъл!

С това пожелание Мъдростта ти казва да носиш в съзнанието си чисти мисли. Ако не си обременил ума си с мисълта за собствената си непълноценност, ти ще живееш с достойнство, защото ще имаш способността да изявиш добродетелите, които Създателят е вложил в душата ти. Изхвърли чувството за непълноценност, защото то ще замърси живота ти, като те подтикне да бъдеш подлец, лъжец и страхливец. Създателят се е погрижил да имаш вяра, любов, воля и желание за успехи, но ти е дал и правото сам да избираш пътя си.

Бъди благодарен!

Никога не унивай!

Това не е само пожелание. Това е изискване, то е правило за пълноценно използване на условията, в които живееш. Ако се оставиш на отчаянието, това означава, че не знаеш нещо много важно за твоя живот – ти не си сам. Създателят-Творец

се е погрижил да имаш духовен водач, а ако притежаваш необходимото желание – и Учител. Твоят духовен водач винаги е с теб – и в тревога, и в радост, но ти поиска ли да го разпознаеш, поиска ли да го чуеш? Научи се да слушаш, когато той ти говори, за да успяваш в живота си. Приеми съвета, който ще получиш и ...

Бъди благодарен!

Търси силата на Духа!

Това е напътствие, което ще ти помогне да бъдеш винаги решителен и прозорлив. Да познаеш Силата на Духа, означава да си осъзнал истината за Божествената Любов в човешкия живот. Ако някой иска от теб да бъдеш решителен, да имаш воля, да успяваш във всяко добро начинание, да обичаш и да бъдеш обичан – този Някой те е създал с любов. И още нещо: Той ти е създал и условията, в които да се прояви Силата на Духа. Като приемеш, че си създаден с любов, ти ще отвориш съзнанието си за Светлината на Духа, а Той ще те научи как да изявиш добродетелите, с които си се родил. И тогава ...

Бъди благодарен!

Сега вече отговорът за връзката между благодарността и благородството идва от само себе си.

Ако ти си осъзнал колко е важно за теб да живееш с чувството на благодарност, означава, че си възприел Божествената Любов като средството, чрез което трябва да се развива и усъвършенства животът на тази планета. Тогава всяка твоя постъпка ще се ръководи от благородното желание да създаваш добро, да бъдеш творец във всяко от начинанията си. Силата на благородството ще определя характера на всяка твоя постъпка. Затова този, който познава благодарността, носи благородна душа.

ДОБРОТО И ЗЛОТО

Тъй като в Природата няма празно пространство, тогава, когато Доброто не достига, неговото място се заема от Злото. Те са двете основни категории, които изпълват духовното пространство. Винаги едното е предпоставка за появата на другото. Обикновено Злото изпълнява ролята на предизвикателството, което предопределя появата на Доброто, разбираемо като съзидателна сила.

Доброто съгражда, когато Злото се стреми да го унищожи. Злото расте, когато Доброто се стреми да го заличи. В противоборството на двете се създават условията за Еволюция на живота както във физическия, така и в духовния свят. Доброто и Злото работят като двете противоположности на едно цяло – Божествената воля на Създателя. Нейната цел е развитие и усъвършенстване на видовете и формите, населяващи световите на Вселената. Взаимовръзката между световите се предопределя от информационната същност на енергийната субстанция, която ги изгражда.

В процеса на взаимодействие между двете основни категории Добро и Зло се създава Знанието, т.е. доизгражда се и се допълва информационната база на Духовния свят. Във физическия свят създаването на Знание става чрез практическия опит. В Духовния свят Знанието е информация, която захранва конкретни информационно-силови полета. Жизнено-практическата приложимост определя стойността на информацията. Това е показателят, според който Знанието, т.е. новата информация, ще се интегрира в конкретното информационно-силово поле.

Необходимо е да се знае, че създаденото чрез взаимодействието между Доброто и Злото допълва съществуващите информационни същности на енергийната субстанция. Затова

новосъздаденото отива там, където има негово подобие, където първичното съгражда основата на съществуващото.

В рамките на физическия свят знанието, получено с помощта на Доброто, което ще рече – с помощта на положителните сили, ни води по пътя на духовното усъвършенстване. То дава храна за живот предимно на добродетелите и става основа за създаване на прогресираща човеколюбива наука.

Извлечените от недрата на Злото знания се превръщат в ценна информация, която може да ограничи собствената му разрушителна сила по отношение на следващи негови прояви. Получените чрез Злото знания са най-трайни и ако човек ги приема като уроците на живота или като знаците на съдбата, без да се озлобява, ще сведе своите грешки до минимум.

Взаимодействието между Доброто и Злото е задължителното условие,

чрез което човечеството изгражда своите опитности. Затова, като обичаме Доброто, не трябва да се страхуваме от Злото. Ако внимателно го изучаваме, ще можем да се възползваме от него, вместо да го оставим да ни убива. Всъщност то унищожава само неспособното да му противостои

ДУХОВНАТА КУЛТУРА

Когато говорим за духовна култура, трябва да подразбираме онази сила на душата, която може да ни свърже с Божествения свят, която може да направи мисълта ни свободна и светла. Духовната култура е основен камък, темел в сградата на човешката култура. Духовната култура работи чрез онази чиста, лъчиста енергия, която излъчват светлите, Божествените мисли и идеи. Към нея се приобщават онези хора, които знаят какво означава да любиш от душа, които чрез тази любов, която изпитват, възрастват по пътя на духовното усъвършенстване.

Духовната култура изисква от човешката личност себедоказване и стремеж към приобщаване на духовните интереси на личността към Божествения промисъл за живот във Вселената. Затова този, който иска да придобие духовна култура, трябва да работи за своето ограмотяване в този свят.

Какво ще рече ограмотяване?

Това означава човек да научи азбуката на природосъобразния живот. Сега това се изисква и то ще е достатъчно, за да може следващото поколение – по-младите, да преминат понататък, за да започнат да пишат с тази азбука. Казвам: който иска да се научи да пише, трябва да познава азбуката. Ако вие, сегашните членове на Бялото братство, изучите добре азбуката, другите след вас ще могат да се научат да пишат правилно.

Природосъобразният живот изисква човек да знае как да се храни, какво и как да пие, как да диша и най-важното – с какви мисли да живее. Като живее с чисти мисли, той ще може да общува с другите хора и с Природата по различен начин, ще има интелигентност у него, ще има поведение, което да привлича останалите към духовна работа.

Духовният живот изисква правилно построени взаимоотношения първо в семейството – първо там ще опитате колко можете. Като калявате волята си и придобивате търпение към недостатъците на другите хора, на близките си, вие също се променяте – изграждате своята култура, новата култура на човешките взаимоотношения.

Никога не забравяйте, че вие сте строители, че вие градите новата духовна култура, която е много необходима за бъдещото човечество.

ЗНАНИЕТО И ПОЗНАНИЕТО

Хората, които търсят пътя на Светлината, трябва да знаят, че Светлината е потребност за изява на Духа. В този смисъл трябва да се разграничава същинската потребност от мнимата. По какво ще ги познаете? В първия случай, когато говорим за същинската потребност, имаме предвид знанието и познанието. Знанието е свързано с науката, а познанието – с живия опит. И тъй като Светлината е потребност за изява на Духа, е необходимо да овладявате знанието чрез практическо приложение на наученото. Онова, което няма стойност в практиката, няма защо да се съхранява в теорията.

Пътят на Светлината в пряк и преносен смисъл не е нищо друго освен изчистения от предразсъдъци и комерсиални интереси път за събиране най-необходимите знания за човека и Природата, за предназначението и смисъла на човешкия живот и за ролята на Божествената Любов, както за облагородяване на човешките взаимоотношения, така и за развитието на света като цяло.

За да изпълни пълноценно своето предназначение за еволюцията на човешката личност, на Духа са нужни и знания, и любов. Ако човек само трупа знания, без да ги използва с любов, той ще бъде студен камък, егоист, който ще бъде в услуга не толкова на доброто, колкото на злото. Такъв човек ще използва знанията безскрупулно.

Този, който има любов, а няма знания, е жалък наивник, когото използват недобронамерените. Неговата добросърдечност се превръща в удобен инструмент за непочтените, алчни и властолюбиви хора. Затова Бог помага на знаещите, защото знанието е сила, а незнанието – невежество, което те лишава от силата.

Мнимата потребност от изява на Духа е свързана със се-

белюбието. Подтикът идва от нечистоплътното желание да бъдеш над всички и всичко, да събираш възхитените погледи на гълпата и да се чувстваш силен сред коленопреклонните. Алчност и властолюбие са пътеводителите на такъв човек. Той е другата, мрачната страна на знанието – знание без любов. Без любов тези хора са зрящи инвалиди, защото те винаги ще накуцват по пътя на живота.

Ето защо пътят на Светлината е за емоционално чистите и умствено уравновесени хора. Всичко казано дотук само доказва колко много е важна връзката между ума и сърцето. Който я има, притежава цялото богатство на Божията Любов.

ЗА ПРОФЕСИЯТА УЧИТЕЛ

Съвременната култура на педагогическата практика изисква да се признае един неин голям недостатък – това е непрофесионалното отношение към преподавателската дейност. Там липсват такива важни елементи като свободно овладяно знание по конкретния предмет (а не заучени, пък даже и зазубрени уроци) и качествено ново отношение към учениците. Първото е свързано с професионалната ориентация. Към професията учител, както и към всяка останала професия, в много случаи се подхожда съвсем инфантилно. Хората, които избират професия, независимо каква, трябва да имат усета за своята пригодност към нея. Голяма грешка е да се подхожда към избора на професията от чисто материален интерес. Но когато определена професия се превръща в средство за прехрана поради липса на по-добра възможност, тогава нейната същност престава да буди какъвто и да било интерес за усъвършенстване. Работното време се превръща в тягостно, досадно затруднение. Тогава не може да има растеж, не може да говорим изобщо за професионализъм. Затова младите хора трябва от рано да успяват в избора си на професия. Това може да стане, когато всяко дете играе свободно там, където иска, и каквото иска. То трябва да има условия да се запознае чрез играчките и игрите с най-характерните особености на най-често срещаните професии. Сегашната възможност на децата от ранна възраст да работят с компютъра също може да им помогне, ако обаче бъдат внимателно насочвани и определено контролирани в работата с разнообразната, с най-различен характер информация. Впрочем работата с компютъра носи големи рискове и заслужава да бъде специално разгледана.

Защо започнахме тази тема? Защото обучението в училищата се превърна в лошо използван занаят. Много от учителите

те са случайно попаднали хора на места, където се изискват даровити и талантливи преподаватели. Такива за съжаление има твърде малко. Те са само в най-добрите училища на столицата, и то не във всички. Сегашната учителска колегия е подложена на много голям натиск от страна на сложната и тромава учебна програма и така преподавателите стават формални изпълнители на повърхностно възприети в практиката методики. Сегашният учител няма нужната за целта духовна култура и е изоставащ в новостите на предмета, който преподава, защото няма финансовата възможност да си набави необходимата му литература, а му липсва и физическо време за лична подготовка. Всичко това, прибавено към случайно приетата професия, създава условията за разрушителна по своята същност учебна практика. Такава практика не създава, тя само формално изпълнява изискванията, наложени поради хрумването на поредно преминалото през просветното министерство „величие“. Критичният тон на тази тема може да бъде още по-безпощаден, но кому върши работа това? Поважно е да се разбере от всички учители, че те носят морална отговорност за осакатената учебна подготовка и тази отговорност е не само пред самите деца, но и пред Бога. Ако всеки пожелал да стане учител е поискал да чуе вътре в себе си Божествения съвет за избора, който прави, ще бъде в изгодната позиция на начинаещ творец. Защото да работиш с нововъзрастващите души е творческа работа, която изисква знания, но и голямо умение да се общува с децата. Културата на общуване с деца има своя специална страна и тя е свързана с желанието да научиш детето да служи безкористно на Доброто. Разбира се, преди това сам трябва да си постигнал това съзнание. Сега на децата се гледа като на материал, който просто трябва да бъде използван във времето, определено за работа. И то използван както може и доколкото може. Стига се до престъпни нарушения, които създават дори психични проблеми за децата, а най-често изкористяват хубавата

професия „учител“. Искам да кажа и още нещо. То е по-скоро гневно предупреждение, което се налага от само себе си. Никога не посягайте на детската душа като на цвете, което можете да откъснете, когато вие решите. Сега се посяга свободно на детето като на лично притежание, което можеш да натъпчеш с някаква информация, без да те интересува какво е последствието. Това означава вулгарен подход и насилие върху безпомощното детско съзнание.

ЗА ОБУЧЕНИЕТО В УЧИЛИЩЕ

Познанието, което идва при нас чрез Учителите от Висшата йерархия на Светлината, все още остава неизследвано от съвременната наука. Вече години наред за планетата Земя се изпраща специално подготвена информация, която има за цел да запознае човечеството с конкретни истини за неговото създаване и най-вече с условията за запазване и развитие на живота. Това, което се налага като крайно необходима организация за бъдещата дейност на съвременната наука е нейното интегриране със знанията изпращани от езотеричните школи. Ние от Всемирната научно-образователна програма предвиждаме в близките година – две да създадем нов научно-образователен курс, който да подготви желаещите учители за работа с новите знания.

Сега, когато имаме възможност чрез пряка връзка с пълно доверие да предадем конкретната информация, може да се сложи началото на една крайно необходима съвместна разработка. Тя изисква обучението на учениците в основните и средните училища да бъде подчинено на асоциативно-вербалния метод за придобиване на знания.

Какво означава това?

Преди да отговорим, ще предложим кратка бележка. Човешкият мозък разполага с неограничени възможности за запаметяване, които сега не се използват. Не се използва и другата възможност на мозъка – да извежда съхранената в семенния атом информация на ниво разум и да работи с нея. Ако има добре подготвени учители, обучението на учениците чрез тези две способности ще бъде напълно достъпно. Това, обаче, изисква въвеждането на нов раздел към сега изучаваните биология и психология и би трябвало да е въпрос на близкото бъдеще.

Асоциативно-вербалният метод за работа с подрастващите изисква с учениците да се работи повече чрез насочващи примери и въпроси, отколкото чрез директно, окончателно подготвена информация, която на всичкото отгоре трябва да се наизустява. Онази част от знанията, които изискват механично заучаване (наизустяване), трябва да се сведе до минимум. Те действително биха могли да бъдат в значително по-малко количество, защото сега на практика се включва информация, която е абсолютно безполезна. Разширяването на знанията по химия, физика и математика трябва да става само за желаещите.

Как конкретно работи асоциативно-вербалният метод?

Чрез събеседване. Всеки учител трябва да има способността да разговаря спокойно и увлекателно с учениците. Например, в час по история ще се изучава Великата френска революция. Учениците трябва да имат пред себе си раздадени листа, на които да са записани конкретни въпроси, а също така и някои конкретни имена и дати, свързани с урока. Учителят предоставя възможност на учениците да се запознаят със записаното в рамките на пет минути и оттам нататък започва събеседването. Всеки ученик сам избира въпроса, който му харесва, и го задава. Той може, например, да попита защо е записано това или онова име, може да се заинтересува от конкретната дата или пък да изкаже свое мнение във връзка с разглеждания урок. Учителят, след като отговори на въпросите, трябва да се заинтересува в хода на самия разговор познават ли учениците други подобни събития, гледали ли са нещо подобно по телевизията, чели ли са някъде нещо, което да разказва за подобни стълкновения. Много е важно неговото умение лаконично и в същото време живо, а не суховато да съумее да отговаря. Не би трябвало да го безпокои фактът, че урокът може да тръгне отзад напред. Важното е всеки ученик да получи отговор според заинтересувалия го въпрос. В края на урока, което означава когато бъдат използвани всички

включени в листа въпроси, учителят прави съответното обобщение, но с помощта на учениците. Това ще рече, че той ще направи бърза „анкета“ сред учениците, като им задава въпросите в необходимата последователност на събитията. Учениците трябва да записват зададените от него въпроси, а там, където отговорът на ученика е непълен, той да го допълва. Така знанията по конкретния урок ще бъдат представени занимателно. Учениците няма да бъдат поставени в задължителното положение на слушатели, а ще бъдат преки участници в разговор. Същата практика може да се използва и по другите предмети, като химия и физика, като това предполага използването на формулите, свързани с конкретния въпрос, да бъде много умело включено в отговора.

Използването на една такава практика изисква отлично подготвени учители, а те да знаят как по най-интересен начин да превърнат урока във въпроси, които ще ангажират вниманието на учениците. Другото изискване, което поставя този метод, е уменията на учителя да свързва дискутирания въпрос с примери от живота или от природата, ако предметът му изисква това. Асоциативната връзка между теоретичното знание и живите примери от действителността е безценен помощник в заучаването на знания, които да бъдат усвоени, а не наизустени. Много интересен, например, би бил урокът по химия, когато учителят, преди да пристъпи към определеното лабораторно упражнение, е поискал от учениците да кажат какво предполагат, че ще се случи. Това трябва да стане, след като са изяснени основните свойства на разглежданото вещество. Учениците трябва да изкажат своите предположения и те да бъдат съпоставени с резултата от лабораторното упражнение. В този случай всеки би имал интерес да види доколко неговото предположение е било вярно, а в последвалия разговор с учителя ще се стигне до същественото обяснение на урока.

Изискването, което предполага най-голямо затруднение в

случая, е свързано с осъзнаването на потребността от коренно различен подход в преподавателската работа. На сегашния етап тя е свързана в голяма степен с омаловажаване на присъствието на учениците. Когато те се превърнат в деен участник по *обсъждания урок*, тогава интересът им към учаването на нови знания ще бъде определено провокиран. Чисто технически е проблемът с броя на участващите в един урок ученици. Най-добре е той да не надвишава 9 – 10 човека. Това изисква раздвижена схема на програмата и умела организация на класовете по групи, но Ние ви уверяваме, че това е напълно възможно и осъществимо, ако има една разумно построена, ненатоварена учебна програма. Време е човечеството да помисли за бъдещото си развитие, защото то зависи точно толкова от училището, колкото и от семейството.

ГОЛЯМАТА ОТГОВОРНОСТ

Любовта към училището е любов към знанието. Това е стара истина, която напоследък започна да губи своя смисъл. Училището е институция, която съчетава в себе си както образователна, така и възпитателна програма. Впрочем възпитателната страна съществува повече като намерение, отколкото като реално осъществена дейност. Сега Ние искаме да споделим Нашето виждане за учебно-възпитателната програма. Убедени сме, че това е необходимо, защото интересът към знанието трябва да бъде събуден и засилен.

Съвременният ученик е затрупан от информация, която няма кога и как да осмисли и така той се превръща в невротизиран млад човек, на когото не са нужни знания, защото той не вижда ползата от тях за себе си. За да се запази интересът към знанията и най-вече, за да се оцени голямата полза от тях за индивидуалното развитие на личността, трябва да се създаде нова форма на възпитание в училище. Как може да възпитава училището? Преди всичко като разтовари учебната програма от ненужния баласт. Това е работа, която трябва добросъвестно да се извърши от съответните специалисти. Ние само ще подскажем, че такива предмети като химия и математика, например, могат да бъдат значително олекотени като материал за изучаване в училище. Другата възможност е методът, който се използва в преподавателската дейност. Когато се промени подходът в преподаването на новия материал, ще се промени в голяма степен и интересът към съответната наука. Къде е тук връзката с възпитанието? Можем да я открием в отношението на учителите към учениците. Ако учителите работят спокойно, на висотата на добре подготвения професионалист, ще създадат условия за възприемане не само на учебния материал, но и за начина на общуване. Вза-

имното уважение и възможността да бъдат разработени нови методи за преподавателска работа с участието на учениците ще допринесе за нови отношения помежду им, които ще бъдат база за промени в по-нататъшната учебно-възпитателна работа. Така че първото нещо, което трябва да се постигне, е създаване на отношения на взаимно уважение и доверие.

Когато уважението и доверието станат основа на отношенията между самите преподаватели, между преподавателите и администрацията на просветното министерство и между преподавателите и учениците, всичко ще се промени в полза на учениците. Те ще бъдат облекчени и по отношение на заучаване на учебния материал, и по отношение на представянето на новите знания. Сега техните знания се проверяват единствено чрез „изпитване“, което има строгата форма на изпита, донякъде облекчената форма на „теста“ и строгото изпитване пред дъската. Нивото на преподавателската работа все още е твърде ниско, за да се премине към изпитване чрез събеседване. Тук вече учителят твърде много се задължава и той освен знания трябва да притежава и висока култура на общуване. Тя е повече от задължителна в учебните заведения, защото подрастващите формират половината от своя характер в училищната среда. Учителят може да подтикне, може и да провали развитието на един ученик. Най-малко той може да го накара да заобича или да намрази съответния предмет. Излиза, че възпитателната работа е пряко свързана с учебната и в този смисъл Ние имаме предложение. То засяга всеки, който иска да види себе си като пример за подражание от страна на подрастващите млади хора. *Всеки, който иска да бъде пример за своите деца или за учениците в училище, трябва да има чист и спретнат вид и чист и светъл ум.* Ако тези две неща не са взети предвид изобщо не може да се говори за някаква промяна или напредък в учебно-възпитателната работа. Колкото и да звучи познато това, което говорим, то си остава чуждо на практическата работа. Затова се налага да го-

ворим отново и да настояваме за промяна в отношенията към пряката преподавателска работа и към учениците. Изискват го вече условията за живот. С напредването на различните технологии и създаването на твърде плътна информационна среда животът се промени. Тук е причината и за това, което наричаме незаинтересуваност или безотговорност на учениците към техните задължения. Прекомерната информационна наситеност и бурното развитие на електрониката изпреварват духовното развитие на хората. Онова, което можеше да се постигне с възможностите на разумен творчески труд, сега идва поднесено, чрез интернет например, наготово. При низява се необходимостта от мислене, а в голяма степен то е посредствено заради условията, в които е поставен ученикът. *Голямата отговорност стои все по- задължаващо пред всички будни хора, а тя е: спасете децата от пошлостта и примитивното отношение към живота, спасете ги от обезличаването на човешката индивидуалност.*

ЗА ВОЖДОВЕТЕ, ВОДАЧИТЕ И РЪКОВОДИТЕЛИТЕ

За да оцелее един народ, за да се развива успешно, той трябва да има добри ръководители. В много от случаите, обаче, ръководните постове се заемат от посредствени, но изключително амбициозни хора. Тези хора са обсебени от властолюбието, напътства ги алчността, а моралът им се определя от безскрупулността. И те успяват! Успяват в името на своята цел. Последствията, обаче, са за сметка на обществото. Ето защо обществото трябва да прави някои разлики по отношение на появилите се ръководители – да знае какви качества трябва да имат те и да ги изисква от тях. Този, който не притежава тези качества, не е за този пост, не е за това място.

Вождът е личност с приоритетно отношение към смелите и дори рисковани изказвания. Той е смел теоретик и създава много интригуващи обществото програми, които в голямата си част остават интересно четиво и трудно приложимо знание. Вождът обикновено „работи със замах“, като в много от случаите не съумява да достигне до практическата полза от своите действия. Той притежава прозорливост, която му позволява да проектира активни бъдещи програми, но в тях не може да отдели прагматичното и да му даде живот. Вождът е предимно теоретик., затова не трябва да бъде водач. Неговият път е властолюбието, а за опора той ползва себелюбието. Водачът въвежда теорията в действие. Ако такъв човек застане начело на държавата, той ще проявява способността си да взема смели решения, като създава нови форми за съществуване – ще се стреми да развива обществото в полза на гражданата промяна. Но тук има и нещо много съществено. Само този, който е способен наред със смелостта да изяви и

любовта си към живота и чрез тези две качества да служи на справедливостта, може да бъде народен водач. Като високонравствена личност, притежател на добродетелите на Божествената Любов, той ще може да бъде притегателна сила и критерий за създаването и опазването на ценностната система на един народ като цяло.

Отделната личност, притежател на добродетели, която живее в средата на народните маси, може да бъде отличен градивен материал по отношение на държавническия пост, но сама по себе си, без да бъде запозната с принципа на справедливостта, личността не трябва да заема ръководна длъжност. Справедливостта е висшата проява на правдивостта. Тя е онзи предел, който поставя на изпитание смелостта и любовта. Който служи на справедливостта, той е достигнал до нивото на Божествения ред. Божията справедливост изисква да се работи на общата нива, без да се търси самооблага, но никога Божията справедливост не е изисквала саможертвата на невежия или овчедушния човек.

Със справедливостта работят Висшите сили за организация на живота на Земята. За тяхната дейност, обаче, са нужни подходящи хора. Затова Ние ще направим следното уточнение: когато отделната личност може да даде от своето на другите, когато може безкористно да управлява общото и да служи с любов, тогава тя е способна да бъде ръководител. Сега има личности, но няма общество, а ценностната система съществува като модел в теорията на различните религиозни и духовно-нравствени учения. Ръководители стават смелите, но властолюбиви хора. Животът на планетата още не е организиран, макар и частично, като функция на основния принцип на сътворението – **взаимоотдаването**. Човечеството очаква своя водач.

ЗА ДИСЦИПЛИНАТА

Какво нещо е дисциплината? Това ще рече, че когато човек приеме една задача или приобщи себе си към дадена група или общност, той вече ще трябва да се съобразява с определени правила. Обикновено дисциплината изисква най-напред човек да знае защо е приел да се включи в тази група или, както казахме – общност. Ако той може да си отговори без колебание на този въпрос, това означава, че неговото присъствие там е осъзнато. Той е преценил, че това е потребно за неговото духовно развитие. Щом веднъж се е самоопределил, човек ще знае, че вече е зависим. Той не разполага сам със себе си. Той принадлежи на принципите, които определят начина на неговия живот. Така вие, ако сте се самоопределили да бъдете ученици от Бялото Братство, ще трябва да се интересувате преди всичко от моралните принципи, които ще моделират вашата личност. Чрез Принципа на Любовта вие ще изградите вашето отношение към света – към хората, към природата. Този принцип ще изисква от вас да изоставите грубостите, лъжите, хитруването, всичко, което може да измени на основното правило на този принцип: обичай ближния си така, както обичаш себе си. Казал го е Този, Който ни показва какво нещо е Любовта.

Принципът на Мъдростта ще изисква от вас да работите за умственото си развитие, но не само като напълните главите си със знания от учебниците или определени книги, но и да развивате успоредно със знанията и вашите добродетели. Нищо не струват знанията на един човек, ако той ги използва само за собствена изгода или за да вреди на другите.

Принципът на Истината ще изисква от вас да знаете, че има истина, когато няма противоречие в душата на човека. Има ли противоречие за дадено нещо, значи то не е истинско.

Истинското нещо стои достолепно. Никога човешката душа не е смутена, когато приема истината. Истината поражда увереност и праволинейност в действията и мислите.

Така че когато вие решите да бъдете действително ученици, ще трябва да се запознаете по-добре с тези принципи и да знаете, че желанието трябва да се покрива с действията. Ако само в мислите си човек желае нещо, а не му достигат сили да го изпълни, значи той още не е готов да го получи. И да го получи, той няма да съумее да го използва правилно.

ЗА РАЗЛИЧНОТО И ОБЩОТО

Много често, когато човек има свой духовен живот, остава в изолация от обществото. Той се чувства самотен и неразбран, и то предимно в семейството си. Рядко има цели семейства, които да са възприели едно учение. Това се получава поради различните умствени и интелектуални способности и качества на отделната личност. И никой не трябва да се сърди на другия, не бива и да го вини за неговите предпочитания. Всеки човек отива там където се чувства най-добре и търси това, което най-много му допада. Сега има различна езотерична и духовна литература. Много и най-разнообразна информация е записана и се записва и всичко е с цел да бъде подпомогнат човешкия род да изгради ново съзнание, което ще го извиси до нивото на високия нравствен идеал – Христовото учение. То идва, за да обобщи всичко писано и пишещо се до сега и сега.

Всички противоречия между религиите и ученията ще отпаднат, когато човечеството се убеди, че Бог е един и духовният център от който идват всички учения и посланията за тях, също е един. Затова от Бялото братство, чиито ръководител е Христос, е създадена Школа, която работи чрез Всемирната научно-образователна програма. Тя идва, за да ни предаде необходимите знания, с които ние трябва да работим, за да можем да продължим живота на тази планета и за да не се превръщаме в проблем за Всемирното космическо общество.

Ако добре се вгледаме в текстовете и препоръките на известните ни учения ще видим, че всички говорят за голямата необходимост от промяна в съзнанието, всички призовават към по-висок морал и всички се тревожат за бъдещето на човечеството. Има разлика, обаче в подходите, които те пре-

поръчват. Предлагаг се различни възможности, различни пътища и средства, които, както вече отбелязахме, като крайна цел водят до света на Божествената Любов. Всеки, който е решил да работи за своето духовно усъвършенстване трябва да осъзнае този факт и да има като основен критерий за проверка на истинността на учението, което е възприел едно единствено нещо – любов към хората, към Природата – голямата всеопрощаваща и възвисяваща Божествена Любов. Щом едно учение е пропито от чувството за Любов, то помага за духовното развитие на личността. И точно тук трябва хората да възприемат правилата, които определят новият морал. Впрочем казваме новият, а всъщност става въпрос за изключителната търпимост, която е необходимо да проявяват хората един към друг. Защото всеки е уникален със своите умствени и творчески способности, всеки може по своя си къде малко по-ограничен, къде по-добър начин до възприема и усвоява информацията, която получава. Новото трябва да потърсим в способността на хората да работят с любов и разбиране. Вие виждате, че дори и в семейството си човек се чувства чужд, ако духовната му принадлежност е различна от тази на неговите близки. Така е и в колектива и в обществото. Новото изисква в този случай, всеки да се стреми да разбере другия, да вземе от неговото учение сродното, и да го усъвършенства. Така няма да има противоречия не само между хората, но и между хората и Бога. Не бива преднамерено да се търсят различията в религиите или ученията. Напротив! Трябва да се търси сродното, защото сродното води към Божествената любов, а различието идва, за да подпомогне ограничените човешки възможности да стигнат до нея. За всеки трябва да е ясно, че различията в умствените и творчески способности, се коренят и в чисто биологичната основа на човешкия организъм. Хората имат различна памет, различни сетивни възможности, които пък от своя страна създават различията във възприемането на знанията, на информацията,

която идва от ученията, от нивата на Висшата йерархия. Така както един ученик в училище възприема по-добре знанията като слуша учителя си, а друг като записва или чете неговите думи, така и възрастните хора вече в света на духовния живот имат различни способности да възприемат знанията. Затова Учителите от Висшата йерархия са избрали и различни подходи, „свалили,, “ са и „свалят,, информация с различни методи за духовна работа, за да може всеки според възможностите си да стигне до Божествената любов.

Колко жалко е, че все още ограниченият човешки ум, не може да разбере тази толкова проста истина и продължава да си създава врагове сред най-близките си дори!!!

ЗА УЧЕНИЕТО НА ХРИСТОС

Учението на Христос две хиляди години създава условия за утвърждаване на вярата в Бога и реализиране на най-човеколюбивата доктрина – любовта като основа на човешките взаимоотношения. Необходимо е вече всички хора по света, независимо от своята религиозна принадлежност, да приемат любовта към ближния като потребност за оцеляване на човешкия род в трудното време на преход към нова форма на живот, живот за етерния човек. Тя ще бъде преходен модел на новия биологичен вид. Своято влияние тук има и Силата, свързана с организацията за новото разположение на планетите. Всичко е подчинено на грандиозна програма за промяна във Вселената. Земята не може да бъде изключение. Спуснатата е мащабна по размерите си информация. Тя се разпространява разнопосочно и многопластово.

На сегашния етап от развитието на човечеството трябва да се подготви съзнанието на хората и постепенно за следващите две – три поколения любовта да бъде първооснова на човешките взаимоотношения и отношението на човека към Природата. Започнал е и ще се извършва още по-активно целенасочен подбор на качествено, на благородното и просветлено съзнание, което трябва да работи в хармония с основния принцип на Христовото учение – любовта към ближния. Но тя трябва да се проявява и като любов към врага, към растенията и животните, тя трябва да диктува и всяко действие на човека свързано с неговия начин на живот – хранене, дишане, двигателен режим, здравна култура и себепознание.

Човеко, обичай себе си и бъди частица от съзнанието на Христос, като го приемеш за свой Учител. Духът на Истината – Беинса Дуно, ще те научи как да го направиш.

Учи се на човеколюбие!

25.12.2005 г.

ОТНОВО ЗА БЯЛОТО БРАТСТВО

Това, което ние, хората, наричаме Бяло братство е най-силната йерархия от висшите светове на Светлината. То има своите нива на развитие. Като съвкупност от идеи и техните изпълнители Братството е цялост, която заема своето определено място в изпълнението на Космическата програма за еволюция на човешкия род.

Бялото братство има своя конкретна програма за съвместяване на т.нар. положителни и отрицателни сили. Положителните сили имат своето явление, своята намеса тогава, когато трябва да се стимулира духовното развитие в благороден аспект.

Елохимите като същества от най-висшата йерархия на Светлината са водещи фигури в организацията и изпълнението на задачите, които Бялото братство има да осъществява на планетата Земя.

Белите Братя са източниците на онази лъчиста енергия, която задвижва високоблагородните идеи – те са носителите на основното направление в духовното развитие, което идва още с учението на Орфей, преминава през Питагор и стига до Петър Дънов.

Основното направление определя посоката, която чертае пътя на Душата, търсеца Справедливостта като коректив на всяко свое действие. Любовта като принцип е едната страна от развитието и усъвършенстването на човешкия дух. Тя е лъч, който прониква, но и който може да пронизва. Справедливостта възниква като задължителна необходимост за възтържествуването на Правдата и съдържа в себе си Мъдростта и Истината. Бялото братство като действаща висша йерархия в Божествения свят носи в себе си тези две основни страни. Като пример, да си представим един равнобедрен триъгъл-

ник, чиито страни са изградени от Любовта, от една страна – от друга от Справедливостта, а за негова основа да послужи Благородството. Когато Любовта стъпва върху Благородството, тя се превръща в Божествена Любов, защото Благородството я охранява със силата на всеотдайността. Когато Справедливостта сключи общ ъгъл с Благородството, тя приема Мъдростта и Истината на Божествения свят. Така с облагоденената сила на тези два основни принципа Бялото братство работи за духовната еволюция на човешкия род.

Мелхиседек е висшето светло Същество, което създава условията за формиране на Благородството като основа на добродетелите във физическия свят. Орфей като духовен водач, израснал под влиянието на благородния дух, издига Любовта като първостепенна сила в човешките отношения. Питагор носи суровостта, логиката на справедливостта, но той не е могъл да развие нейната същност. Христос идва, за да събере в едно учение двата основни принципа – Любов и Справедливост. За да бъде приложено обаче това учение, трябваше да се изведат от недрата на Справедливостта Мъдростта и Истината. Да бъдат превърнати те в принципи. Това направи Петър Дънов. Той взе Любовта, Мъдростта и Истината, извади ги от хаоса на философските и религиозните учения и като ги изчисти от фарисейщината и догматичните затлачвания на Църквата, ги показа на света такива, каквито ги остави Христос – светлина и сила на Божествения Дух. Те – Любовта, Мъдростта и Истината -станаха принципи на новото Учение на Бяло братство. Чрез възплъщението на Петър Дънов – един от елохимите, беше дадено на света Учението за новата култура – практическото приложение на Христовото учение.

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

В деня на Рождество Христово хората не разсъждават върху добродетелите на християнското учение. Правят се пищни литургии в храмовете, в които църковнослужителите са актьори, а вярващите посетители т.е. християните, са публика. Натрапва се зрелищност в целия ритуал и няма скромно тържество, придружено от уважение, почитателност и преклонение пред Събитието, донесло поврат в културата на човешката история, пред Личността на Христос. Хората влизат в храма предимно с очакването да получат благословение и опрощение и много малко от тях с чувството на признателна благодарност.

АЗ, ЙОАН ЗЕВЕДЕЕВ, УЧЕНИК И ПОСЛЕДОВАТЕЛ НА ИИСУС ХРИСТОС, заявявам с всичката сила на своето целомъдрие и чиста вяра в Богочовека Иисус Христос, че Той не умря, за да изкупи греховете на човечеството, и не се роди, за да възкръсне, *а дойде на този свят, за да покаже, че има любов, че има опрощение за осъзналите грешката си, че има братство и справедливост.* В справедливостта се крие мъдростта, в любовта е съхранено опрощението, в братството се крие истината за единния произход на бащинството, бащинството на Създателя – Творец.

Когато говорим за силата на човешкото грехопадение, никога не бива да забравяме, че то е било резултат от желанието на човека да стигне до върховете на познанието. Не да приемем знанието като средство за развитие и израстване на духа, а да стигне върховете на познанието като средство за властване над Природата. Човекът тогава беше забравил, че на него му е дадена свобода да избира пътя, по който да върви, но не и да унищожава това, което сам не е създал. Оттук трябва да

се направи изводът, че всеки, който унищожава или присвоява чуждия труд, е крадец, непочтен човек, дори и ако съдим по размерите на унищоженото – престъпник. Как може да се прощава на такъв човек? Колко голямо трябва да е човеколюбието и мъдростта, за да възлюбиш дори и такъв грешник!?

Ето това дойде да покаже Христос, затова ни учеше да обичаме и враговете си. Такъв морал искаше той да създаде и със светлината на чистата си Мисъл и велико благородство, да ни научи да живеем според първоначалната идея за развитие и усъвършенстване на човешкия род – взаимоотнождането – без противоречия с вяра и добронамереност. И още нещо не разбра човечеството – Христос ни показва със Своето отношение към хората, че не трябва да живеем с тежката мисъл за извършения грях, а да потърсим чистия път на добротворчеството.

„Слава Богу във висините, на Земята мир, между хората благоволение.“ Това пожелание предхождаше и съпровождаше рождението на Великия Посветен. И ако Неговата сила навлезе с всичката си светлина в човешките умове, това ще означава спасение за човечеството.

ИЗТОЧНАТА ШКОЛА И ХРИСТОС

Източната школа е стародавна, много повече от Христовата школа.

Когато Христос навлиза в зряла юношеска възраст, започва да търси Своите Учители. Той имал самосъзнанието за високия духовен сан, който Му бил дарен. Знаел е, че не е обикновен човек, но също така е знаел, че Духът му обитава физическо тяло и че след като живее във физическия свят, ще трябва да се приспособи към неговите условия и да го надрасне. Той е търсел „Пътя“ и е бил отведен там, където е била съхранена мъдростта на човечеството и истински ценната информация за възможностите на биологичния организъм в условията на физическия свят.

Христос е получил Своето просветление чрез Светия Дух, но това се отнася за Ума и Съзнанието Му, а за да усъвършенства и развие физическото Си тяло, за да осъществи връзката с опитностите на предходните цивилизации, Той е бил в Индия и Китай. Да! Там Той е преживял повече от 10 години и е постигнал усъвършенстване и развитие на биологичния клетъчен организъм до нива на светлинно превъплъщение. Това са опитностите до които Той е могъл да стигне като Посветен. Дори и за Него, Чиято генетична основа има Божествена предопределеност и е част от самия Създател, дори и за Него било необходимо да премине съответната школа за подготовка на физическото тяло за превъплъщение и преминаване на енергията от една форма в друга.

Не са измислили твърденията за Неговото пребиваване в Индия, но само като вид подготовка, не и художествените измислици от рода на някои житейски приключения.

Не се знае нищо за престоя на Христос в Тибет, а Той е бил там. Учил се е на умението да работи с жизнената енергия и

водата в Своя организъм. Той е имал във висша степен способност да живее без вода или само с вода, да се „храни“ със светлинна енергия и да преминава от състояние на плътност в състояние на ефирност. Неговото тяло е преминавало безпроблемно във финия свят, като е приемало формата на светлинна „материя“. По-късно Той е показал тази способност на Своите ученици на планината Тавор, известното Преображение Господне.

Когато Христос е бил на кръста, Той е изтърпял всичките мъки, които физическото тяло на един човек може да изтърпи, и това е трябвало да се случи, за да бъде преобразувана енергията на Неговата човешка мисъл в качествено нов умствен компонент на човешкото съзнание. Трябвало същество, притежаващо човешката природа на чувствата, да премине през голямото страдание, за да може да събере в едно опитностите на Посветения с изкристализиралата от страданието любов. Този случай е бил изключителен по замисъла си експеримент. Целта е била да се съберат опитностите от духовния свят с опитностите от физическия свят. Според Замисъла е било необходимо Любовта, с която ни дарява Бог, да премине жестокото изпитание на земния човешки свят и, така преродена, да остане като факел за следващите поколения. Любовта е трябвало да получи земен образ и да приеме формата на саможертвата, за да се докаже като Силата, която може да спаси света. Било е необходимо Сам Христос да определя Своите действия и Сам, разчитайки на знанията и уменията, придобити с помощта на Източната школа, да изпълни задачата Си. Дори и в Библията не са скрити Неговите чисто човешки вопли когато е на кръста: “Боже Мой, Боже Мой! Защо си Ме оставил?”

Подготовката и обучението на Христос в Източната школа е било необходимост. Така е трябвало да се адаптира физическото Му тяло към условията на земния човешки живот,

за да може по-късно Той, Страдалецът, да приеме успешно формата на светлинно енергийното съществуване.

Да изясним по-конкретно.

Христос е Божий Син, но като Дух. Физическото тяло е рожба на земния свят. За да постигне то възкресение и да премине в следващо ниво на съществуване, е била необходима изключителна подготовка. Мислите и чувствата, с които е роден Богочовекът Иисус, също е трябвало да претърпят пълна трансформация.

Основната цел на Неговото идване и страдание е била изпитанието на Любовта – да се покаже на човечеството възможността от издигане на следващо, по-високо ниво на Любовта. Тя е трябвало, след като има земния си живот, да премине в нивата на свещенодействащата саможертва. И най-важното – да бъде придобита в условията на земния живот, за да бъде истински оценена, за да стане пример за подражание. Затова Христос е „пътят, истината и животът“, защото като свидетелства за Божественото бащинство, преминавайки през страданието на земния свят, Той носи и силата на живия пример.

С възможностите на един човешки живот, изпълнен с вяра и приел мъдростта и опита на древните Посветени, Той показва на човечеството защо и как трябва да живее.

ЗА ОТКРОВЕНИЕТО НА ЙОАН БОГОСЛОВ

Откровението, което съм оставил за свидетелство, че има Господ, Който ни говори, е документ, който трябва внимателно да се чете. Не е нужно да се търсят нови значения освен тези, които вече са дадени. Те са свързани най-вече с живота на политическата класа и църковната йерархия. А тези, последните, правят живота добър или лош; те създават бедствия и войни в човешкия живот; те са всичкото нещастие и тревоги, защото поради алчността си ограбват и живеят на гърба на обикновените трудови хора. Това, което казвам сега, идва с цялата мъка на една изстрадала душа, която винаги е искала да се знае, че един е Господ, един е Учителят на този свят, една е Силата, която управлява, и тяхна е повелята хората да живеят в братство. Сега, след като Моето Откровение се тълкува на когото както му е удобно, аз ще кажа две много важни неща. Те имат силата на допълнение към Откровението, което е писано преди много години и за всичките тези години си остана неразбрано, най-вече от църковнослужителите, които са призвани да служат Богу, а не да хвалят и порицават, както сега основно правят.

Тези, които са седем звезди, са седемте добродетели, които украсяват човешката душа и я издигат над всичко друго, сътворено на земята. Това са: благостта, мъдростта, любовта, вярата, истината, смирението и достойнството. Те са онази Сила, която ако влезе в седемте храма, ще ги направи мястото, където всеки ще може да се приобщава към духовния свят на великите Посветени, към онази чиста и безкомпромисна любов¹, която изгражда справедливостта и е основа на

¹ Безкомпромисна любов – любовта, която твори в името на живота. Тя никога не може да вземе от единия, за да даде на другия. Това е любовта, която се проявява като принцип, заедно с мъдростта и истината.

Сътворението. Онези от вас, които се страхуват да живеят с такива чувства, нищо няма да постигнат в своя живот, защото то няма да е живот, за да създава, а ще е живот за чревоугодничество и самодоволство. Ако някой иска да постигне нещо в живота си, трябва да усвои поне три от тези добродетели, за да се развива като човешко същество призвано да твори. Вие всички знаете, че Бог Иисус Христос беше човек и после стана мъченик, и като такъв не намрази никого, а можа даже със силата на невиджана дотогава, че и до днес, любов да прости на всички, съжалявайки за тяхното невежество. “Те не знаят какво правят“, каза Той. Колко голяма е силата на невежеството се вижда и сега, като отново след две хиляди години пак може да се каже за хората: „Прости им те не знаят какво правят“, защото убиват Природата, но ако Бог намери сили и прости, Природата няма да може. Няма да може, защото хората ѝ отнемат правото на живот. Кой и кога е казал, че мъртвият говори? Така и мъртвата Природа не може да каже нищо, защото са взети от нея живият въздух, чистата вода и плодородната земя. Вие, които искате да живеете, как си въобразявате, че това може да стане, като изсмуквате и последните живителни сокове от ранената майка-земя. Защо си мислите, че екологичният проблем е проблем само на учениците в университетите, и не допуснете за миг дори колко вредни за човечеството са търговските интереси на тези, които произвеждат химия за бита, част от козметичните продукти, а да не говорим за военното производство. Ето защо казвам за пореден път, че знанията изпревариха морала и затова седемте звезди си останаха в ръцете на Христос, а търговците още по-настойчиво се настаниха в храма.

Другият важен момент от Моето Откровение, за който сега ще „говоря“, отново е в първа глава. Там съм записал как и при какви обстоятелства съм видял Сина Човечески. Но Аз искам сега за думите Му да припомня. Тогава Той каза: “Не бой се! Аз съм първият и последният. И жив и мъртъв бях.

И, ето, жив съм во веки веков, амин; и имам ключовете на ада и на смъртта“ (Откр.1:17-18). Това искам да помните, че *ключовете на ада и на смъртта не държи Сатаната, а сам Христос. Той е Този, Който ще съди, защото Негова е силата и светлината, според която човешката мисъл трябва да се развива. Никой никога да не си и помисля, че Сатаната е силата, която определя какъв да бъде животът на тази земя. Това го определя само човекът с правото, което Бог в мъдростта Си му е дал – правото да избира своя път.*

Всеки, който се поставя в зависимост от някаква чужда сила, която го ръководи да убива и да руши, е подвластен на Силите на Мрака, за които вече стана дума в предходна тема. Най-лошото е, че човекът в своето невежество можа да сътвори техния уродлив образ и да ги пусне в пространството като нещо, което вече създава отклонения в нормалното развитие на човешкия род, а започва да вреди и на Слънчевата система. Това, което определихме като Силата на Мрака, е вложената във вашето съзнание сила за творческа изява, само че на нея е дадено неправилно направление. Така както ако имаш в джоба си пет лева, сам решаващ за какво да ги похарчиш, така и в случая, след като на човека е дадена силата на творческото начало, той сам решава как да я използва. Първичната творческа активност е присъща на всяко живо същество – без значение в каква степен у него е развито съзнание. За първична творческа активност можем да говорим както при човека, така и при растението, и при животното. След като веднъж творческото начало е дадено с благоволенieto на Бога, е предоставена възможност то да се развива според човешкия ум и неговите потребности. Напълно се обезсмисля този акт, ако предопределено, като по поръчка, хората произвеждат мисли и действия чрез дарената им творческа способност. Лошото е, че тази способност стана подвластна на недобросъвестната мисъл и се използва вече съвсем потребителски. Ето от тук тръгна силата на Мрака, когато се започна напълно ето-

истично да се създава чисто консумативно, за собствено благо. Никой, които е ламтял за много, не е получил толкова, колкото е искал. Все се е стигало дотам, че сам да се задави. Ето, нататък върви и човечеството като забрави, че Христос дойде и му напомни за Божествената Любов, а то – човечеството, я отхвърли. И когато в Откровението, в пета глава се казва: “И дойде и взе книгата из десницата на седящите на престола“(Откр.5:7), се има предвид новото слово, новите знания, които Той донесе, за да бъде живот според любовта, която показа. И се казва там от старците и от животните, че само Той е достоен да отвори книгата, т.е. само Той е достоен да даде знанията, които могат да спасят човечеството. Затова сега е нужно човешкият род да вземе и отвори книгата на любовта, която Христос остави, като я прочете с чистото съзнание, че така спасява създаденото от Бога, за да бъде живот.

ЗА НОВАТА КУЛТУРА И ХРИСТОВОТО УЧЕНИЕ

Един от всичките природни Закони гласи: „Не вземай нищо даром“. Това означава, че всеки разумен човек, когато посегне към каквото и да било в живота си, трябва да го е заслужил.

Хората, които са посветили живота си на Бога, знаят, че това е абсолютно смирение спрямо житейските несгоди. Не разбират, че става дума за овчедушие, още по-малко за формиране на робска психика. Напротив! Всеки, които е приел Бога като Творец и Създател на живота във Вселената, знае, че това е великата сила на която трябва да се подчинява, защото така се учи, защото така израства и може да участва в благородното дело за създаване на Новата Култура на съвременното.

Вие, които имате по пет, шест книжки в ума си, защо си мислите, че знаете много? Вие, които ходите на църква всеки ден, защо си мислите, че служите на Бога? Вие, които одумват своите близки и познати всеки ден, защо си мислите, че имате морал? Вие, които всеки ден преяждате, защо си мислите, че имате различие (да ме прощавате, но ще го кажа) от животинските потребности?

Ето колко е важно, когато човек тръгне по пътя на Новата Култура, да си даде сметка какви навици има, какви знания е запазил от предишните си животи и какви знания е придобил, преди да каже, че е ученик на Бялото братство. Разбира се, никой не е съвършен и всеки тръгва да се учи от ниското стъпало, но едно е много важно и това трябва да го имате винаги пред себе си като ЗАКОН – то е чистотата на мисълта. Никога, за нищо на света не допускате вашата мисъл да се

замърси от вредни чувства! Те са: завист, алчност и злоба. Не че няма и други лоши чувства, които убиват светлата мисъл, но тези са най-често срещаните, най-големите унищожители на красивия човешки порив към добро.

Защо е необходимо да се напомня всичко това? Защото вие толкова сте свикнали с присъствието на гореспоменатите слабости, че ги приемате като нещо нормално. Не може да бъде нормално, когато искаш да се наречеш ученик на Бялото братство. Искам и още нещо да кажа. То е важно за всеки от вас защото засяга вътрешното равновесие, разположението, в което живее и работи Душата. Казвам ви: не търсете под вола теле, когато пред вас излезе проблем. С това искам да кажа: не умувайте, не се сърдете, не се плашете, не упреквайте никого. Помислете си само вие какво сте дали на този свят и тогава си отговорете какво и защо ви се случва. Като казвам вие какво сте дали, имам предвид най-вече като отношение, като култура на поведението, като жива благодат, с която да дарите ближния или Природата.

Това слово, което сега „предавам“, се отнася за всички, които много сериозно наричат себе си ученици на Бялото братство. То няма за цел да ги разколебае, а да ги подтикне към сериозен размисъл и необходимост да се очистят от негативно, което замърсява не само техните мисли, но и чрез действията им поставя на изпитание Учението на Бялото братство. *Много е отговорно и изключително сериозно вече времето, в което живеете. Сега има много учения, има много информация и какви ли не „учители“.* Вие ще знаете, че *ЕДИН е Учителят на човечеството и Той се нарича Христос. Под Негово ръководство работи йерархията на Бялото Братство. Той е ръководител на Духовния Център, който създава Новата Култура на човечеството.* Истина е, че всичко идва към Земята от Там, но по пътя си стига до различни хора, до различни „служители“, които изкористяват истината, преписват си заслуги и авторство и така стават

център на определено движение, на определен кръг. От тук и различните учения и школи. Вие виждате, че всичко е горедолу по един начин казано, има една посока, но това е само впечатление, защото *много от ученията водят до домашния адрес на учителя си и не отиват по-далече. Затова е важно да се обединявате около идеята за ВЗАИМООТДАВАНЕТО.* **Всичко може да се поправи оттам, защото за да има взаимноотдаване, означава най-малко да има добронамереност.** Колкото и да ви изглежда остаряла тази идея или пък не дотам засукана като модерно учение, трябва и да знаете, че докато човечеството не проумее тази истина няма да се очисти от калта в която живее.

Аз ви пожелавам да бъдете добронамерени хора и да търсите светлината на Христовото учение, което сега идва към вас с **нова сила**. Приемете го като ваше спасение!

ЗА ВОЛЯТА НА БОГА

Когато се говори за волята на Бога, трябва да се разбира необходимостта от такава организация на живота, която да не влиза в противоречие с установените Космически закони. Когато човек познава своя организъм и се стреми да опознае и Природата, той ще бъде близо до това изискване. Поради реално непознаване на условията във физическия свят човек изпада в противоречие с Божията воля. Всъщност какво трябва да се знае ?

Тогава, когато е възникнал животът, са възникнали и правилата за неговото развитие. Всяко растение или пък представител на животинския свят имат свободната воля да се развиват в условията, където живеят. Те обаче нямат способността да променят тези условия съзнателно. Равновесието в природата се нарушава единствено от човека.

Човешкото същество има способността да разбира желанията на своя организъм, има изградено съзнание. Тогава, когато човешката воля обслужва единствено желанията на отделната личност, се стига до конфликти: един път със заобикалящия я свят, втори път с човешкия разум и трети път с Космическия Разум. Отделната личност – това е човекът със своите потребности. За да се чувства комфортно, той иска да има съответните удобства. Ако по пътя на тези желания той забрави другите, които също като него искат да притежават, се изменя волята на Бога. А Неговата воля е всеки да има толкова или да ползва толкова, колкото да не е гол и гладен. Другото, което Той иска, е *Природата да не бъде плячка за човека*. И третото, което Бог изисква от хората, е те да не се самоунищожават, особено с мислите си.

Ако хората проумеят, че първото нещо, което се изисква от тях, е да забравят алчността, да се задоволяват с

малкото и че оттам нататък влизат в противоречие с Божията воля, няма да съществуват всички тези вражди и злоупотреби с природните сили. Тогава ще има правилно разпределение на богатата, с които Бог е дарил планетата.

ВЯРВАЩИЯТ ЧОВЕК

Вярата е чувството, с което човек се ражда. То се носи от всички в съзнанието, но се опознава като действаща сила от малцина. Когато вярата започне да говори, човек не слуша ума си. Той просто вярва и тръгва по конкретния път, дори и с цената на риска. Такъв човек е готов да изпълнява волята на Бога и колко голяма е тогава отговорността на светлите същества, които работят за него. Те трябва да внимават той да не пострада, защото се е доверил на Бога. Светлите същества, ангелите най-вече, имат отговорността за живота на този човек и за успеха на неговото дело.

Когато човек е вярващ, с него работи цяла армия от светли служители на Бога, които трябва да го подкрепят в различните моменти от живота му и да му помагат да бъде с добро образование, да бъде добър професионалист там, където работи, да бъде добър човек, добър родител, син или дъщеря. Всичко е много важно, защото вярващият човек, този, който принадлежи към определена вяра, трябва да се отличава от останалите с културата на своето поведение и с морала, който носи. Вярващият човек трябва да има себе си за образец на останалите, да знае, че той е и учител с начина, по който живее и работи. Ето защо вярващият човек трябва да обича всички хора, не само ближния си, и да знае, че е отговорен за всяка тревичка, за всяко насекомо, за всичко, което е заварил тук, на тази планета, защото то е сътворено от Бога.

ВЯРАТА

Вярата е онази сила на душата, която може да я накара да благоговее и в същото време да бъде **твърда като диамант**.

Когато вярата стои в основата на нашите действия ние ще бъдем в пътя на истината. Няма друго мерило за правотата на действията, освен искрената вяра. Тя създава чистосърдечие, тя облагородява духа, тя вдъхва озарението, с което душата върви по пътя на истината.

За да бъде създадена истинска наука, такава наука, която да служи на човечеството в неговия духовен напредък, трябва учените да тръгнат от вярата. Вярата като принцип в развитието на човешката мисъл. Вярата като възплъщение на основата, от която може да се съгражда новата наука. Тези от вас, които имат все още страх в сърцето си от Бога, те не са достигнали до истинската вяра. Да вярваш, че Бог е любов, означава да си част от тази любов, а за да си част от тази любов, означава да си готов да служиш, което ще рече да прилагаш в живота си любовта.

Този, който не може безкористно да служи, нека не се заблуждава, че има вяра. Там, където тя е основа на човешкия живот, има безкористност и абсолютно упование в Божия промисъл за развитието и правилната еволюция на човешкия род.

Вярата живее в сърцето, Любовта също живее в сърцето, но и двете хранят душата. Когато душата има тази небесна храна, значи умът и волята човешки ще бъдат подчинени на Божията воля, значи човешката личност ще съгражда в Божия дом.

НАДЕЖДАТА

Надеждата дава необходимата сила на душата за нейното възрастване. Тя се появява там, където условията за живот на любовта не са правилно създадени.

Надеждата е необходимо условие за слабия човек в стремежа му към постигане на определена цел.

Този, който има вяра не търси надеждата. Вярата поражда активността, надеждата крепи плахия човек в усилията му да стъпи здраво. Тя е необходима за света като цяло. В обобщения образ на търсеция справедливост винаги ще откриваме лъча на надеждата. Той подсказва как да останем на повърхността, помага ни да открием вярата и да събудим любовта.

Надеждата може да съществува без вярата и без любовта.

Вярата също може да съществува сама.

Любовта обаче притежава такава сила, че включва в себе си и първите две.

Любовта може да живее, да гори чрез вярата, но чрез надеждата тя може само да мъждука – толкова, колко да послужи за искра, но и това е достатъчно.

С надеждата живеем в човешкия свят, а с любовта сме в Божествения.

ЛЮБОВТА

Любовта в човешкия живот означава, че човекът като съзнателно същество е влязъл в обкръжението на Божествения Дух.

Да поясним тези думи.

Човешкият живот е **низ от изпитания**. Той е подреден според потребностите на съответната душа да се учи и възраства във физическия свят.

Тези, които имат стремеж да се учат и развиват и успеят да изпълнят с чувства този стремеж, ще придобият силата, която им е необходима, за да достигнат принципа. Но стремеж се заражда само там, където човешката душа е постигнала в развитието си **потребност от възрастване**.

Много години човешката душа може да се преражда и да остане на нивото на чисто физиологичния принцип, т.е. осигуряване на храна, вода и въздух за тялото и толкова. Важното е да се постигне потребност от просветляване на духа. И когато душата почувства стремежа на духа към светлина, разбирай знание, тогава ще откликне на този стремеж и ще потърси възможност за развитие във физическия свят. За да може да се развива тя трябва да приложи любовта, да я покаже като стремеж, чрез който духът е проникнал в нея. Това може да стане чрез **служенето**. **Служене, не слугинство**. Служенето е най-висшата проява на любовта като принцип.

Способен ли е един човек да служи, това означава, че той е влязъл в Божествения свят. Служенето ще изисква от всеки ученик всеотдайност, но не сляпо себеотдаване, ще изисква жертвоготовност, но не самоунищожаване. Вие все още не сте били в света на истинската, Божествената Любов, макар и всички да сте били влюбени или да обичате хората, които

са ваши близки. Сега се запознавате с любовта като условие за живот в Божествения свят чрез Моите беседи, но трябва да знаете и още нещо, много съществено. То е силата на Вярата. Вярата е онази магнетична сила, която може да направи от човека Бог.

САМОПОЗНАНИЕТО

Този, който обича себе си, обича и другите.

Да обичаш себе си, ще рече да познаеш Божественото начало на своята същност. Ако имаш силата да се извисиш над дребнавите елементи в човешките взаимоотношения, ще си постигнал възможност за самовъзпитание. Самовъзпитанието е необходимост за прехода на човешкия ум към нивото на самопознанието. В първия случай човек идентифицира себе си като разумно същество в човешкия свят, а във втория започва да открива себе си като продукт на творческата Божествена дейност и в стремежа си да се самовъзпитава той се самопознава като добродетелното начало, вложено в душата му при нейния първи живот във физическия свят. В този случай самовъзпитанието е висш процес на взаимност между Божествените и човешките творчески способности – получава се сливане между желанието и потребностите на човешкия емоционално-умствен свят, изразено чрез синхрон между свободната воля и Божествената воля. Човек се вписва в рамките на Космическата програма за еволюция на човешкия дух. Той е в хармония с природните закони и става част от цялостния творчески процес, който се извършва в космическото пространство.

ЧОВЕШКИЯТ ЖИВОТ

Човешкият живот е колкото реалност, толкова и илюзия.

В качеството си на конкретна изява на човешкия ум животът на прагматика е вид илюзия, защото хората прагматици търсят същественото първо в пространството на своя умствен свят. Те обмислят действията, като съпоставят реалното с измисленото, и тъй като имат вродената способност да откриват връзката между двете, преминават изключително бързо в света на действащия прагматичен човек.

Само този, който знае какво означава да бъдеш успяващ човек, знае цената на умерената последователност.

Бързият успех идва предимно като лудия шанс, с който съдбата ни подлага на изпитание. Никога не бива да смесваме порива за успех със самия успех. Трезвата оценка идва не с поражението, а с прозрението. Трябва обаче да си бил изследовател на своята душа, за да получиш благодатния миг на прозрението.

Бързащите, нетърпеливите хора носят белега на посредствеността във всяко свое действие. Те имат ролята на развитеното колело – уж се движи с другите, но все криволичи от пътя и неговият зиг-заг друсва колата.

ВЕЛИКАТА ДРАМА

Когато се случи така, че човек започне да се страхува за живота си, трябва да се потърси силен и конкретен повод за участие в нещо животозастрашаващо. Така самата действителност отхвърля страха, защото поставя човека на изпитание, което като премине, освобождава съзнанието от затормозяващия товар и създава усещането, че човек е победител. Всъщност победила е волята за живот. Тя е израз на установената връзка между действителното желание за живот и обстоятелството за неговата проява. Не може да има живот, без да съществуват необходимите за него обстоятелства. Това показва, че живот се развива там, където е определено. Остава да си отговорим кой определя обстоятелствата и кой се възползва от тях.

Има хора, които цял живот не искат да разберат, че човек е субект на нечия много силна воля и че чрез нея доказват възможността да бъдат участници във великата драма живот.

Другите, които вървят по течението на това, което се случва, приличат на плвателен съд без кормчия. Те никога не могат да бъдат участници в драмата, защото са **част от невзрачната публика**.

Хората, които не познават страха от живота, знаят, че имат връзка със силата на Божествения свят. Те са **съавтори на великата драма живот**. Това само показва силата на най-необходимата връзка – тази, която дава на човека **любовта към Бога**.

ОТНОВО ЗА НАУКАТА И МОРАЛА

Етическите норми за поведение в обществото, когато е необходимо да се потвърди истинската същност на етиката като понятие, трябва да бъдат съдържаност и уважение – съдържаност по отношение на собствените желаниа и превръщането им в амбиция, и уважение към човека и неговото мнение като носещо различието, което може да предизвика обсъждане и действие в определената посока.

Изглежда, че хората от последните поколения в този свят не разбират голямата необходимост от същностна промяна в човешките взаимоотношения. Ако не настъпи тази крайно необходима промяна, няма да настъпи и новият етап в развитието на човешкото общество като цяло. Тази взаимозависимост се обуславя от бързото развитие на науката и изоставащия морал, който трябва да разбираме като пълно отсъствие на отговорност по отношение на това, което се създава в научните среди. Сега там се работи много активно в посока на конкретни промени в анатомията и физиологията на човешкия организъм. Откритията в нанотехнологиите и по конкретно нанороботите, които работят на клетъчно ниво, се използват за недопустимо от морална гледна точка вмешателство. Това ще създаде изключително нова физиономия на човешката личност, като внесе драстични промени в нейното умствено развитие. Тук се стига до крайност чиито последици са само и единствено в ущърб на човешкото съзнание.

Първият и изключително важен факт, който трябва да бъде отчетен е ниското ниво на опознаване способностите и възможностите на човешкия мозък. В него са вложени достатъчно много умения, които чакат да бъдат разработени. Вместо да се втурват физиците да разкриват нови технологии чрез които да създават киборги, много по-добре би било да из-

ползват своя творчески потенциал в облекчаване труда на хората, или за създаване на по-ефективни средства за опазване на околната среда.

Съществата от светлата йерархия чакат своя звезден миг, когато ще могат да помагат на хората за усъвършенстване и развитие на мозъчната им дейност. Впрочем те и сега го правят, но много предпазливо.

Човешкият мозък, на този етап от своето развитие, е с ограничена функционалност тъкмо поради недораслото все още съзнание до нивата на необходимата за света, като цяло, морална отговорност. Със своята Божествена предопределеност човешкият мозък може да работи с неограничени възможности, и това никак не е пресилено казано. Факт е, че са допуснати някои изключения, които потвърждават съществуването на телепатия и свръхсетивност, която е развита в различни посоки. Факт е, и че тези изключения стават все повече. Но такива способности в никакъв случай не могат да бъдат масово явление поради изтъкнатата вече причина – отсъствието на морална отговорност когато се създава. В този смисъл, **Учителите от Всемирната научно-образователна програма**, изразяват своята голяма тревога от упоритото недоглеждане на изключително важните последствия от сегашните научни разработки. Вие знаете от Библията примера с Вавилонската кула. Защо е необходимо да предизвиквате със своите, ставащи вече агресивни увлечения, Нашата намеса. Тук не трябва в никакъв случай да се възприема казаното като някаква заплаха, като поредното размахване на пръста, или като отмъщението на Бога, който наказва непослушанието. Просто ще влезе в своята сила Законът за причините и последствията! Не може да оставиш оръжие в ръцете на този, който не знае как се стреля!!! В конкретния случай, не е редно такива научно-технически постижения, които все пак се отличават със своята съвършена функционалност да бъдат използвани там където ще навредят. Усилията на човешкият

ум трябва да бъдат концентрирани в посока на опознаване и развитие на способностите на човешкия мозък. Вече знаете, че за всяка конкретна дейност в мозъка има създаден център. Развивайте го! Поискайте и ще ви се даде! Но първо трябва да покажете, че това, което получите ще бъде използвано в името на благородния напредък. Затова е важно всеки сам да потърси в себе си добродетелното начало. Всеки трябва да се потруди да даде живот на Божествената искра вложена в неговото съзнание. Човекът може и трябва да създава продукт на разумна творческа дейност, другото е залитане в посока на славолубието и егоцентризма. Съществуват много методи според които по напълно естествен път човешкият мозък може да разработи своите способности. Казахме го, ще го кажем още веднъж: човешките творчески възможности са неограничени. Не забравяйте, че Бог е създал човека по свой образ и подобие, което ще рече с необходимите творчески умения и способности. Всеки от вас може да бъде творческа личност и така да допринесе за развитието на обществото като цяло. Никога, никой не трябва да създава само заради собствените си амбиции. Винаги, всяко нещо което получава живот, трябва да го получава в името на общото благо. Другото е напълно безсмислено и излишно затлачва световния напредък.

НОВАТА ЕТИКА

Новата етика! Защо новата? Защото говори за най-съществените потребности, които човешкото общество трябва да развива. Тези текстове се стараят да внесат яснота по толкова важните човешки проблеми, като връзката между душата и тялото, между ума и сърцето, между човека и природата. Те са жизнено важни за развитието и оцеляването на човечеството, защото обясняват крайно-голямата необходимост от грижа за ОБЩОТО, грижа за ЦЯЛОТО. И още нещо много съществено – то е възприемането на собственото Аз като част от Цялото, като негова градивна единица. Новата етика идва да ни каже, че всеки човек трябва да живее в пълнокръвна връзка с останалите хора, във жива връзка с Природата и да знае, че и Слънцето и Небето са негов дом. В цикличността на своето развитие Душата има необятния духовен хоризонт на Вселената, като свое жилище. И всичко това трябва да се разглежда като ЖИВОТ – живота на душата изявен като процес на себепознанието. Той е толкова по-активен и толкова по-наситен със смисъл и съдържание, колкото повече е изпълнен с чувството за всепроникваща, животворяща любов. Така себепознанието ще бъде градивна част от спиралата на еволюцията, по която човешката душа трябва внимателно да се изкачва. Всяка стъпка трябва да е добре премерена и добре сложена, за да не подминеш някого или пък, недай си Боже, да изостанеш. Затова новата етика, носи в себе си светлината на Христовата любов и истина. В светлината на Неговата всеопрощаваща и светла любов, всеки може да прогледне, стига да го е поискал от сърце. Силата на новата етика е в Неговото слово – в Христовото слово. То носи в себе си всичката любов на която е способна една възвишена душа и показва начина по който трябва да се изграждат човешките взаимоотноше-

ния. Достатъчно е да прочетеш, дори само първата половина от евангелието на Матей, за да почувстваш колко много човечеството се е отдалечило от живия пример, който ни е оставил Христос. С Негова помощ, с мъдростта и красотата на Неговото слово, човечеството може да изгради най-здравата и непоклатима нравствена основа на своето бъдеще.

СЪВЕТИ

* * *

От всички светове във Вселената най-чист, най-прозрачен и силен е светът на човешкото съзнание. Неговата чистота идва от първичността на всяко ново раждане, прозрачността се определя от степента на неговата искреност, силата – от неговата вяра.

Когато се проявява всяко от тези качества, работи мисълта, но тъй като тя е творчески процес на мирозданието, човешкото съзнание трябва да я преработи, за да я превърне в своя изява. В процеса на тази работа се формират и проявяват горните качества.

* * *

Вярата е онази мощна сила, която единствена може да възкресява. Но сляпата вяра не върши същата работа. Просветлението трябва да е същност в действията на вярящия. Под просветление трябва да разбираме:

Вяра плюс Знание

Вяра плюс Любов

Вяра плюс Ум

Вяра плюс Разум

Това е абсолютното изискване към човешкия род, което, ако бъде изпълнено, ще има спасение.

* * *

Всеки човек трябва да се подчинява на основните нравствени принципи, ако иска високо развитият духовен свят да му отвори вратите на познанието.

* * *

Човек трябва да знае, че за да се свърже с Божествения свят, ще трябва да потърси две пътеки. Едната е знанието, другата е интуицията. За първата е необходима работоспособност и бистър ум, а за втората – вяра в силата и способностите на благородното, добродетелно начало на човешката душа. Има и трета пътека. Тя е най-пряката, но и най-стръмната. Тя е пътеката, която свързва ума и сърцето, но тя минава през тресавището на предразсъдъците и върховете на волевите усилия и затова е трудно преодолима. Но, който вземе вярата в Бога за своя подкрепа, той винаги успява да се засели като почтен гражданин в Божествения свят.

* * *

Да уважаваш един човек, означава да оценяваш неговите достойнства. Но когато говорим за достойнствата, трябва да предвидим и нещо друго. Не може да те оцени правилно този, у когото липсва интелигентност. Интелигентността е съвкупност от добродетелни качества и високо развит ум. От добродетелите ще отделим като крайно необходима справедливостта. Когато един човек изисква уважение, той вече е прозрял силата и стойността на собствените си умения и знания. Значи и той вече е стигнал определено ниво на интелигентност. При това положение човешките отношения се издигат до една висота, която носи изключителни резултати. Те са свързани преди всичко с подобряване на собствената култура на общуване, но заедно с това и повишаване културата на всички, с които се работи на тази основа.

Да бъдеш уважаван в своя живот на всички нива, на които се проявяваш, означава всеки ден да доказваш качеството на собствената си култура.

* * *

Самосъзнателен е онзи подтик, който определя конкретно действие, действието на центростремителните сили.

* * *

Предимството на ума е в неговата прозорливост, но прозорливостта е качество на развития ум.

* * *

Не е достатъчно умът ти да е открил истината – по-важно е тя да влезе в действията ти, да съумееш да я приложиш.

* * *

Когато избереш посоката, внимавай къде стъпваш.

* * *

Най-ценната територия, която можеш да завоюваш, е кътчето в съзнанието на другия.

* * *

Проблемите са най-страшни, когато са затворени в ума. Тогава към тях се прибавя страхът от неизвестното, напрежението от несигурността и загубата на енергия от поредната неуравновесеност.

* * *

Страхът и съмнението пораждат несигурност – всичко, създадено в тяхната сянка, е нетрайно. Така както не може да има виталност в мрака, т.е. живот без светлина, така не може да има успех без решителност.

Силен е знаещият, най-смел е невежият, най-страхлив е лековерният.

* * *

Когато човешката душа изпълнява волята на Бога, тя израства духовно, защото се приобщава към силата на Любо-
вта, Мъдростта и Истината.

* * *

Служенето е отговорност. То не е робство. *Служенето е път, по който се променя съзнанието.*

* * *

Силният човек доказва себе си чрез своята праволиней-
ност. Упоритостта също е необходима за себедоказването.

* * *

Ниското самочувствие няма нищо общо със скромността,
защото какво дава на човек скромността, която граничи с ма-
лодушие.

* * *

Здравето на човека е като дрехата му – ако я пази, ще я
има.

* * *

От човешките очи струи светлина, само ако в ума са вло-
жени добри мисли. Ако злобна мисъл завладее ума, душата
започва да боледува. Тя се измъчва и от завистта, и от рев-
ността, но те могат само да я потискат, докато злобата я раз-
яжда.

Не мразете! Омраза и злоба са едно и също нещо!

* * *

**Отношенията между хората приличат повече на мътен
порой, отколкото на бистър поток.**

Тогава, когато човек изчиства душата си от злобни мисли,

той е вреден не само за себе си, за своите близки, но и за всичко околно. Със злобните мисли той изхвърля толкова токсини в пространството, колкото има в един радиоактивен облак.

И едното, и другото е невидимо, но и двете могат да убиват.

* * *

Бъдете ведри в желанията си! Ведрото желание е подтик, който идва от душата. Онези желания, които помрачават душата, са рожба на човешката глупост.

* * *

Това, което е най-необходимо за правилното хранене, е важно да се свърже със светлата мисъл.

Ако една храна се приема с нагласата за слънчевото начало в нейното израстване, ще рече – да бъде трансформирана токсичността в организма чрез силата на светлата мисъл. Ако не трансформирана, то поне да бъде отделена и изхвърлена.

Никога не забравяйте силата на светлата мисъл!

* * *

Силата на човешките чувства обикновено генерира в себе си силата на човешкия дух. Колкото той е благороден, толкова и чувствата на човека ще бъдат благородни.

* * *

Обичта не е любов. Тя е форма на привързаност, необходимост на душата от близост и нежност.

Любовта е сила. Тя не е подвластна на никого и нищо.

Любовта съгражда, тя твори. В нейно присъствие винаги се ражда нов живот.

* * *

Любовта ще дойде като спасител на човечеството, само ако то пожелае това.

* * *

Красотата трябва да съдържа в себе си истината!

* * *

Истината никога не е била приемана отведнъж. Тя е силна, само ако има вяра.

* * *

Истината не може да сменя лицето си според нашите желания. Тя е една и във времето може да промени в известен смисъл своето съдържание единствено в човешкото съзнание. В Божествения свят истината е една – силна и справедлива.

* * *

Този, който търси пътя на истината, той е посветен.

* * *

Има дни, в които човек се чуди защо му е било нужно сам да си създава проблеми.

* * *

С желанието си за по-лесен живот човек често остава подвластен на измамната илюзия за летене, слизайки надолу по наклона. Затова, ако крилата ти поне веднъж не се огънат, когато летиш – замисли се !!!

* * *

От Черната ложа ще продължат докрай да те провокират, за да те научат да разсъждаваш и да се трудиш в името на повдигането на твоя дух след още едно, след пет, след десет

прераждания – дотогава до когато докажеш способността да израстваш. Но колкото и да е предопределен кръговрата, той също има свой предел. Идва време, когато неспособното ще бъде изчистено, за да бъде създадено ново начало.

* * *

Много хора са трудно достъпни по отношение на вярата. Вярата не може да ги завладее. Те могат да я проумеят, да стигнат до нея чрез догадки и жизнен опит, чрез разумни разсъждения, но това е друг резултат. Той обаче не е вреден за човечеството. Лошото е, че много бавно чрез него човек стига до Бога. Така е с множество мои последователи. Техният ум е разбрал нещо, те са привлечени от идеята, но не са отдадени на вярата.

* * *

Чувството за малоценност е убийствено за духовното развитие!!!

* * *

Радостта е способност на душата да живее.

* * *

Който приеме страданието като наказание – наказан си остава. Този, който приеме страданието като изпитание – трябва внимателно **да си научи урока.**

ПОСЛЕСЛОВ

Всички сме свидетели на странната хаотичност, в която живее светът през последните години. Човечеството е в криза – икономическа, политическа, духовна. Комерсиализирана е дори науката. Тя се създава в отсъствието на морал и затова Учителите в своите Послания категорично изразяват становището за невежия подход, който убива бъдещия живот на тази планета. Тъкмо поради невежеството си човечеството създаде уродливия образ на своята досегашна история – изпълнена с войни и разрушителни за планетата и човешкия организъм научни открития. *Знанието носи сила, но само онова знание, което е стъпило на чиста нравствена основа. Пътят за оцеляването е промяна в съзнанието.* Затова от **Всемирната научно-образователна програма** ни съветват:

Човекът трябва да постигне крайно необходимата му нова култура за живот на тази планета – себепознание и добронамереност във всяко действие, за да се промени нравствената основа на човешкото поведение. *Морал и знания трябва да вървят ръка за ръка.*

В противен случай човечеството ще се самоунищожи. В този смисъл съветът към нас е, **моралът да се разглежда като потребност на Душата да изяви Божественото у себе си.** Като изхождаме от тази позиция, не бихме могли да се крием зад стените на Черната ложа или да надничаме през рамото на Сатаната и така да се оневиняваме, защото чрез тях ни пречат Силите на Мрака. Трябва да стане напълно ясно на всички нас (това се стремят да ни обяснят Учителите), че Силите на Мрака в днешния им вид, са Творение на човешкия Ум. Учителите твърдят, че през последните две и половина хилядолетия психическата енергия се засилва като

активна субстанция със свои направления. Тези направления се определят от количеството и качеството на изхвърлените в пространството емоционално-мисловни форми. Това ще рече, че когато хората изживяват своите недоразумения чрез силата на злобата, омразата и ненавистта, те замърсяват енергийното пространство с тези форми на психическа енергия. Тя се превръща в освободена от съзнанието мисъл-форма, която оставена на свобода, се движи в информационното поле на планетата в зависимост от силата, с която е изнесена. Силните напоследък стълкновения от военен, етнически и политически характер допринесоха за изключителната продуктивност на отрицателната психоенергия. Крайно време е хората да проумеят силата на собствения си емоционален свят.

Като изразители на Всемирната Добра Воля, Учителите от Школата на Христос имат своя Програма, подчинена на основната идея за развитието на духовната култура. Планетата Земя има силна потребност от израстване на тази култура. Сега, когато на тази планета е започнала силна трансформация на духовната енергия и оттам – на абсолютната организация на човешкото общество, **Учителите от Школата на Христос** настояват да работим в посока : Вяра, Любов и Мъдрост. Навлизането в тези духовни категории е абсолютен залог за успешната трансформация на живота, най-вече на човешкото общество и неговото оцеляване. Така ще се прояви добрата воля на човечеството за изпълнение на Космическата програма за еволюция на човешкия род. Самите Учители признават колко трудно се работи със земните хора в тази насока. Те твърдят, че им е необходимо колосално търпение и възможности за нагаждане: един път към условията на физическия свят; и втори път, към конкретните условия за живот, които има сътрудникът с когото работят. Техният призив е да отворим широко прозорците, да влезе много светлина, за да се разбере, че няма нищо мистично в общуването

с невидимия свят. Така ще получим крайно необходимите ни нови знания – *такива знания, които ще помогнат на човечеството да осъзнае голямата необходимост от създаване на човеколюбива наука и нови облагородени човешки взаимоотношения.*

Всеобща е грижата за разумен живот не само на тази планета, но и във Вселената.

Радея

ПРИЗИВ – ОБРЪЩЕНИЕ

ТРЕВОГА ЗА КЛИМАТА НА ПЛАНЕТАТА

Урагани, циклони, наводнения заливат света. Природата бушува с яростна сила по цялото земно кълбо. Хората търсят спасение, но може ли да има спасение, когато цялата планета тръпне в изнемога от тежкия товар на безразсъдната човешка дейност?!

Учените търсят причините в глобалното затопляне. Да! В известен смисъл прекомерните количества вредни газове създават проблем, но той е напълно преодолим и ограничението на вредните емисии във въздуха може да спаси планетата от екологична катастрофа. Но сега вече причината е друга. Тя трябва да бъде ясно и категорично осъзната, за да няма по-нататъшни поражения върху природата.

Застрашен е климатът на планетата, а с него и животът!.

Всички сериозни природни бедствия, които стават напоследък, са резултат от активните военни действия. Изключително силно е замърсен атмосферният басейн на планетата в резултат на две съществено силни прояви на безразсъдство:

1. Продължителното горене на петролните кладенци по време на първата, а сега и втората война в Ирак.

2. Голямото количество обеднен уран, който се разсипа по повърхността на Земята.

Това са съществено важни и напълно доказуеми факти, чиито последствия ще увреждат климата на Земята години наред.

Всъщност, от направените изследвания се знае истинската причина, но само от определен кръг хора. В интерес на военната промишленост и конкретно на военното производство истината се премълчава. Крайно време е да се каже, че така нареченият „обеднен“ уран е тежка бомба със закъснител. Твърде много тонове от него бяха взривени, което доведе до активизиране на водорода в природата и до неговото включване в активните процеси на струйните въздушни течения. Преносът на въглерода от горящите петролни кладенци беше улеснен и с това се засили вихровото движение на летливите газове по вертикала. Над стратосферата вече има тънък слой мъглява обвивка на Земята, който е абсолютно доказателство за количествените натрупвания на вредни газове в Космоса.

Спрете урановите бомби!

Спрете подземните ядрени опити!

Ще се случат и още неудържими с разрушителната си сила природни явления и заради наслоилата се в атмосферата отрицателна психическа енергия. Тегне вече върху планетата значителен слой психоенергия, заредена със силата на омразата, електричеството на злобата и магнетизма на завистта. Това оръжие – агресивната психическа енергия, сломява добрата воля и насочва природните стихии срещу вас.

Опомни се, Човечество!

Твоето спасение е в твоите ръце!

Учителите от

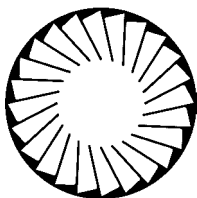
Всемирната научно-образователна програма

02.10.2005 г.

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Въведение</i>	3
За етиката.....	4
Нова позиция за морала.....	7
За източника на морала.....	13
Етика и действителност.....	19
Моралната отговорност да живееш.....	24
Себепознание и култура на общуването.....	27
За емоционално-умственото равновесие и връзката му с христовото учение.....	31
Светът на любовта.....	34
За културата на общуване.....	36
Добронамереността.....	39
Форми на общуването.....	42
Силата на знанието.....	48
За пътя към успеха.....	51
Целта като идея и като факт.....	53
Още за пътя към целта.....	56
За благодарността.....	59
Доброто и злото.....	61
Духовната култура.....	63
Знанието и познанието.....	65
За професията учител.....	67
За обучението в училище.....	70
Голямата отговорност.....	74

За вождовете, водачите и ръководителите	77
За дисциплината	79
За различното и общото	81
За Учението на Христос	84
Отново за Бялото братство	85
Рождество Христово	87
Източната Школа и Христос	89
За откровението на Йоан Богослов	92
За новата култура и Христовото учение	96
За волята на Бога	99
Вярващият човек	101
Вярата	102
Надеждата	103
Любовта	104
Самопознанието	106
Човешкият живот	107
Великата драма	108
Отново за науката и морала	109
Новата етика	112
Съвети	114
Послеслов	121
Призив – Обръщение	124

ИЗДАТЕЛСТВО ХЕЛИОПОЛ

„СЛЕДВАЙ СЪРЦЕТО СИ!“

КНИЖАРНИЦА „НОВОТО БИТИЕ“

София 1000, ул. Хан Крум 7 А /до пл. Славейков/

За контакти: тел. (02) 986-77-73 или 0887 025 404

e-mail: heliopol@abv.bg

Интернет сайтове на Хелиопол:

www.imadrugpat.org

www.heliopol.com

www.beinsa.org

www.7rilskiezera.com

Верига книжарници Пингвините

Книжна борса Балкан, (издателство „Май“)

Книжна борса – полиграфически, Дилок

Книжарница Новото Битие тел. 02 986 77 73

Книжарница Астеля тел. 02 981 10 58

Книжарница Новата Епоха тел. 02 981 32 79

Книжарница Елрид тел. 02 986 71 26

Пловдив, верига книжарници „Нанси“

Пловдив, Цар Иван Александър № 16,

учебникарница „Чапъра“, тел. 63-36-59

Книжарница „Универсум“, гр. Варна